Vyprahlá země

Mirja Hein

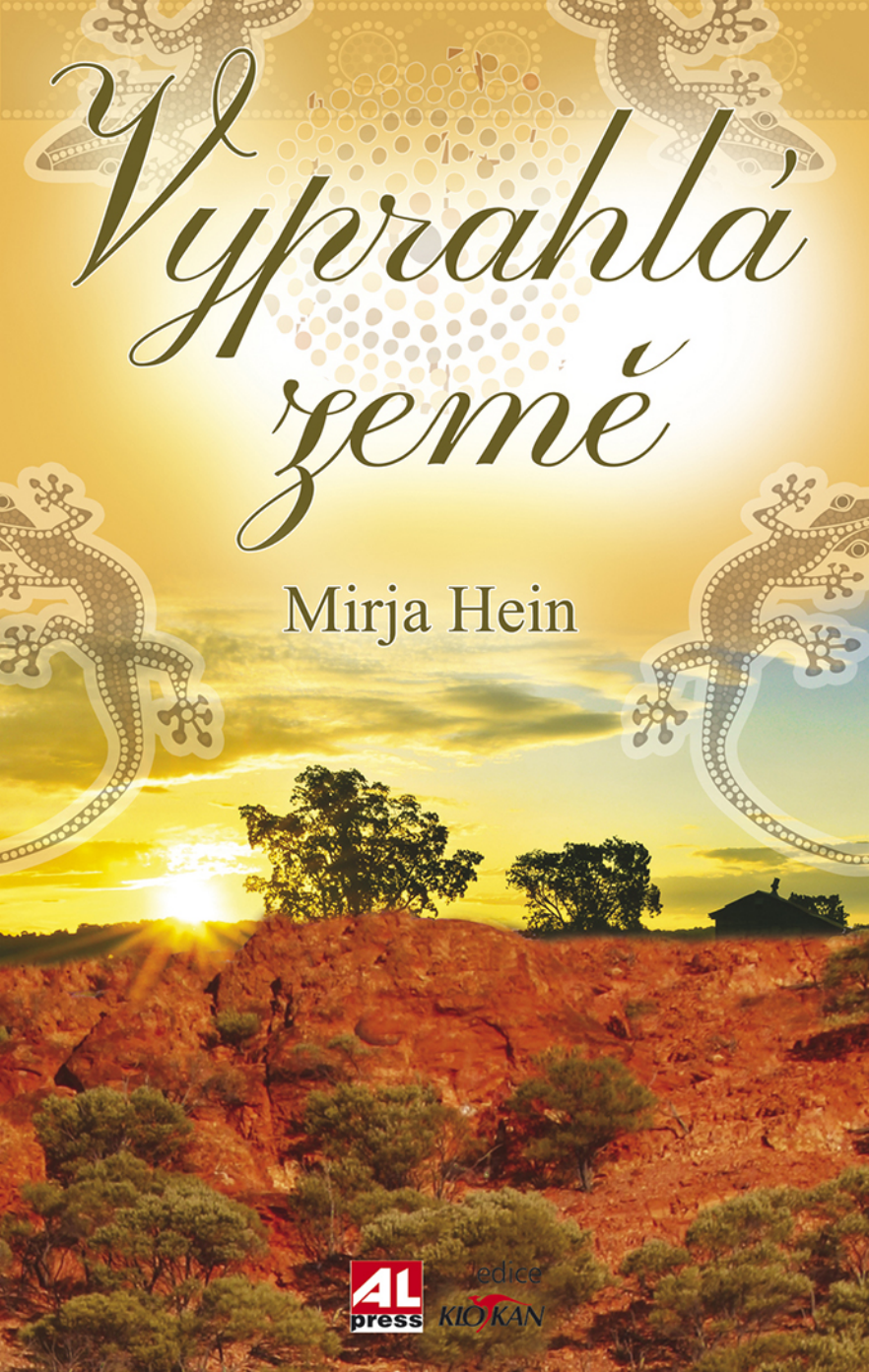

AL press
edice KLOKAN

edice

Vyprahlá země

Mirja Hein

AL press
edice KLOKAN

Copyright © 2015 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Bohumila Kučerová, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu AUSTRALIA – GOLDZEIT
přeložila Bohumila Kučerová
Redakční úprava Draha Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-624-5 (pdf)

PÍSEŇ O AUSTRÁLII

V té zemi letní obloha
tisíci světly plápolá
slitými v jedinou nádheru.
Travnaté vršky, lesů cíp
rdící se v ranních červáncích.
A nad vším azur nebeský – Austrálie!

Ta země medem oplývá
nad poli zpěv se ozývá,
slunce vše teple zahřívá.
Na úbočích i na stráních
vinný keř hrozny vyhání
a slyšíš číší cinkání – Austrálie!

Ta zem je plná bohatství,
jež v hlubinách se země skví
pro všechny, kdo zlato ctí.
Koho láká lesk rubínů,
kdo nechce slevit ze svých snů,
v hojnosti žije do konce dnů – Austrálie!

Na slunných pláních v zemi té
usedlosti jsou ukryté
v stínu i sluncem zalité.
V nich radost, láska panuje,
starý i mladý rád tu je,
příroda se s ním raduje – Austrálie!

Ta země svobodu střeží,
od vrcholů až k pobřeží
všem plná volnost náleží.
Svobodná vlajka hrdě vlaje,
bez okovů tu každý žije,
nejkrásnější z dcer Británie – Austrálie!

Caroline J. Carleton

1. ČÁST

Bearbrass byl jeden z názvů pro osadu na řece Yarra v zálivu Port Phillip, než obdržela v roce 1837 svoje dnešní jméno: Melbourne. Na rozdíl od ostatních míst na australském kontinentu nesloužila nikdy jako trestanecký tábor pro těžké zločince, nýbrž byla založena přímo jako město s širokými ulicemi a zelenými parky.

Už tehdy byla Melbourne předpovídána velká budoucnost. V tasmánských novinách *Cornwall Chronicle* se psalo, že záliv Phillip Bay se jednou stane královnou australských kolonií.

V červenci roku 1851 slavilo 29 000 obyvatel Melbourne svoji nezávislost na Novém Jižním Walesu. Zrodila se nová britská kolonie Victoria. Několik týdnů předtím bylo ve Victorii objeveno zlato, což se obyvatelstvo dozvědělo až po oslavách, aby se zabránilo zmatkům. Bylo to moudré rozhodnutí, protože když se o čtyři dny později tato novina roznesla, vypuklo pravé šílenství. Všechno se točilo jen kolem toho žlutého drahého kovu. Kdysi poklidné koloniální městečko Bearbrass se proměnilo během několika let v obchodní metropoli Melbourne. Počet obyvatel nové kolonie rostl aritmetickou řadou. Jestliže v roce 1851 měla Victoria 75 000 obyvatel, pak o deset let později to bylo přes půl milionu.

Město i kolonie díky zlatu zbohatly, ale s tím, jak do města proudili zlatokopové z celého světa, rostla také kriminalita. Aby se dařilo udržet veřejný pořádek, museli být z vlasti povoláni do Austrálie soudci a policisté.

Tak přibyl do země roku 1851 i soudce Samuel Stewart s rodinou, aby jako člen nejvyššího soudu hájil právo a pořádek. Připlul na lodi Parland do Sydney a pak menší lodí až do Melbourne. Tento román vypráví příběh jeho rodiny. Začíná horkého únorového dne roku 1853.

1

Sofie Viktorie Stewartová, oslovovaná pro svůj obdiv k anglické královně svým druhým jménem, krátce Vicky, svůj nový domov Melbourne z duše nenáviděla. Od svého přistání v zálivu Port Phillip před dvěma lety neminulo dne, kdy by si nenaříkala na horko, odporný zápach či rozbahněné ulice. Nesnášela horké léto a zvláště pozdní jaro, kdy byly na denním pořádku prudké změny počasí, nenadálé poklesy teploty či bouře. Při troše smůly se počasí dokázalo proměnit během několika sekund z teplého a suchého na studené a deštivé. Proto se Melbourne přezdívalo „město čtyř ročních období během jediného dne“. Od doby, kdy bylo v Ballaratu a Bendigu objeveno zlato, se město stalo rejdištěm dobrodruhů a hledačů štěstěny z celého světa. Dějiny města však Vicky nezajímaly, jelikož v žádném případě neměla v úmyslu v něm dlouho setrvávat.

Na milost brala ještě tak chladné zimní počasí, stálejší než ostatní roční období, protože jí vzdáleně připomínalo londýnské zimy. Ale od chvíle, kdy musela opustit svoji vlast, si glorifikovala nejen povětrnostní podmínky, ale vůbec všechno, co se týkalo Londýna. Horovala pro toto město daleko více, než by činila, kdyby v něm ještě žila.

Pokaždé když si vzpomněla na den, kdy proti své vůli vyplula s rodinou a dvěma sloužícími po proudu Temže, cítila,

jak v ní stoupá vztek. Zvláště na otce, který ji donutil opustit domov, jelikož vláda určila zrovna jeho, aby převzal vysoký soudní úřad v daleké kolonii. Pro něj to byla velká čest a zároveň závazek. *Naši předkové nebyli žádní trestanci. Takových mužů, jako jsem já, je nyní tam za mořem naléhavě potřeba…* Po tomto úvodu s vypjatou hrudí sdělil rodině svoje nezvratné rozhodnutí vycestovat do Austrálie. Vicky však byla stejně nezvratně rozhodnuta vrátit se do Anglie, jakmile najde nějakého nezadaného Angličana, kterého to stejně jako ji táhne zpátky do vlasti. Nebylo to však tak snadné. Takových mužů bylo totiž v Melbourne pomálu.

Její první srdnatý pokus skončil fiaskem. Vicky při vzpomínce na ten trapas tiše zaťala pěsti. Spěchala právě pod bezmračnou únorovou oblohou po rozpálené melbournské ulici a měla pocit, že jí shoří vlasy. V rozčilení po hádce se sestrou si zapomněla nasadit klobouk. Proč si jen Luisa musí pořád hrát na důležitou, pomyslela si zuřivě. Člověk by řekl, že je to už matróna, a ne devatenáctiletý žabec.

Jaká smůla, že nemůžu najít nikoho, kdo by mě vzal zpátky do Londýna, říkala si nešťastně. Znovu si připomněla onu trapnou scénu v kuchyni a zarděla se studem. Richard byl policista, jeden z mnoha, které sem poslala vláda, aby si poradili s prudkým nárůstem kriminality spojeným se zlatou horečkou. Byl to dobrák, zasnoubený s jejich kuchařkou Mary. Toho dne se Richard u Mary zastavil, aby si s ní vypil šálek čaje. Ve svých více než třiceti letech připadal sedmnáctileté Vicky jako stařec. Kromě toho byl při těle a v tom vedru si musel neustále otírat pot z tváře. Když jim však toho dne pyšně oznámil, že za dva měsíce se má příští lodí vrátit do vlasti, Vicky zpozorněla.

„Opravdu tě posílají zpátky do Londýna?“ ujišťovala se.

„Už je to jisté. A odvezu si s sebou svoji ženu,“ řekl a věnoval Mary široký úsměv. Na její tváři se objevil onen přihlouplý úsměv, který už Vicky znala od své sestry, když k nim přišel na návštěvu ředitel věznice Archibald Cumber-

land. Okamžitě se chopila příležitosti a i po její tváři se rozlil úsměv.

„Richarde?“ zašveholila. „Uměl by sis představit, že by ses se mnou oženil?“

Policista na ni vytřeštil oči a po lících mu stékaly čůrky potu.

„Sofie Viktorie, styď se!“ obořila se na ni Mary pohoršeně.

Vicky ji ignorovala a přistoupila ke zmatenému muži o krok blíže.

„Prosím, ožeň se se mnou!“ žadonila. „Jen na oko. Hned jak doplujeme do Londýna, necháme se zase rozvést. Otec by mě nikdy nepustil do Anglie samotnou.“

„Sofie Viktorie, to už stačilo!“ Mary byla celá bez sebe.

„Proč se tak zlobíš?“ namítla Vicky nevinně. „Samozřejmě popluješ s námi a doma se za něj provdáš. A já půjdu k tetě Charlottě. Bude mít obrovskou radost. Stejně jsem u ní chtěla zůstat, jenže otec to nedovolil.“

Mary jen zavrtěla hlavou. „Když odhlédneme od toho, že já sama bych nikdy nic takového nedovolila, umíš si představit, jak by tvůj otec zuřil? *Moje dcera a nějaký obyčejný policista!*“

Mary napodobila hlas soudce Samuela Stewarta tak přesně, že se Vicky prosti své vůli rozesmála. Smích ji však rychle přešel.

„Neprozradíš mě, viď? Kdyby se tatínek dozvěděl, že je mi dobrý každý prostředek, jak se dostat do Londýna, pak…“

„… pak by řekl: *Sofie Viktorie! Kdy se konečně začneš chovat jako dáma? Vezmi si příklad z Luisy!*“

Mary opět napodobila tón svého zaměstnavatele tak trefně, že se Vicky neubránila smíchu. Mary měla pravdu. Takový sňatek by otec nikdy nedovolil. Byl přísný, ale jediný z rodiny, kdo Vicky navzdory jejím nevycválaným způsobům opravdu miloval. Po každé hádce ji bral do náruče a trpělivě ji nabádal, aby se naučila dobrým mravům. Ne, Richard nebyl řešením, ale přece musí v tomto městě existovat muž, který

by vyhovoval nárokům jejího otce, chtěl si ji vzít a odcestovat s ní do Anglie!

Jak se tady v tomto městě může ze mě stát dáma? Vždyť je to k smíchu! říkala si Vicky, zatímco se rozhlížela po dlouhé prašné ulici. To vztek na sestru ji po jejich hádce vyhnal bez doprovodu do téhle zapovězené čtvrti, kde se nacházela pověstná melbournská věznice a nejvyšší soud, pracoviště jejího otce.

Uměla si živě představit, jak by reagovala její rodina, kdyby se dozvěděla o jejím odhodlání nastoupit bez nejmenšího váhání na příští loď do Londýna, dokonce i tajně, kdyby se jí naskytla příležitost. Neodvážila se však dát před svými nejbližšími najevo, jak obrovská je její touha po vlasti, to svěřila pouze tetě Charlottě. Otec by jí pravděpodobně přednesl dlouhé kázání o její povinnosti zůstat v kolonii a matka by sahala po čichací soli.

Vicky už mnohokrát přemítala, proč je tak jiná než její matka a sestra. Ty dvě si byly téměř k nerozeznání podobné. Obě měly zlatorudé kadeře, kulaté růžové tváře, velké zelené oči a plné rty. I svou malou, útlou, přece však patřičně zaoblenou postavou spíše připomínaly dvě sestry než matku s dcerou. Vicky byla naproti tomu zcela po svém otci. Soudce Samuel Stewart byl vysoký hubený muž s hustými světlými vlasy a hranatým obličejem. Také Vicky byla vysoká, štíhlá a měla hladké plavé vlasy. Už v Londýně o hlavu převyšovala stejně staré chlapce.

Další věc, která ji trápila, byla škola. Tady v Melbourne neexistovala žádná dívčí škola, takže otec musel svým dcerám sehnat soukromého učitele. Avšak také on se nedávno vrátil do Anglie. Panu Cookovi by však nikdy nenabídla fingovaný sňatek. Bylo mu už přes šedesát a vracel se do studené Anglie, protože mu zemřela žena.

A co by asi řekl bratr, kdybych se dozvěděl, že bych se nejraději sebrala a natotata odplula do Londýna? říkala si Vicky a skepticky si prohlížela domy po stranách ulice. Neměla

nejmenší tušení, kde se nachází. Všímala si jen, že čím více se vzdaluje čtvrti, kde její otec zakoupil upravený pozemek s výstavným domem, budovy jsou stále prostší. Jejich dům byl mnohem větší než městská vila, kterou obývali v Londýně, a Vicky měla dvakrát větší pokoj. Ten pokoj byl to jediné, čeho si na svém pobytu zde cenila. Nu, co by asi řekl bratr na její plány, kdyby mu je vylíčila? Nejspíš by ji vyslechl jen na půl ucha, protože je myšlenkami stále někde jinde, usoudila.

Steven měl rodinu stejně už brzy opustit a věnovat se studiu práva na univerzitě v Sydney. Jejich otec pokládal za samozřejmé, že jeho syn bude kráčet v jeho stopách. Steven mu sice neodporoval, ale Vicky tušila, že mu vyhlídka na to, že se stane soudcem, není nijak po chuti. V hloubi srdce byl zanícený hudebník. Jen když seděl u klavíru a hrál Händelovy sonáty, objevil se mu v očích jas, který v nich jinak chyběl. Někdy Vicky doprovázel, když zpívala písně Henryho Purcella. Měla krásný alt a zpívala moc ráda. Hudební nadání měli v rodině, neboť matčin otec býval proslulý varhaník. Otec by však nikdy nedovolil, aby se jeho syn vydal ve stopách svého dědečka, jakkoli byl sám na nadání svých dětí pyšný. A co se týče Vicky, pro ni otec nikdy o žádném povolání neuvažoval. Místo ženy bylo po boku jejího manžela, nic jiného pro ni nepřicházelo v úvahu. Nikterak se netajil tím, že si o Luisinu budoucnost nedělá žádné starosti, zatímco o tom, zda se Vicky na sňatkovém trhu vůbec nabízí nějaká šance, má pochyby.

A právě o to šlo při hádce obou sester. Vicky si utahovala z Luisy, že se natřásá před zrcadlem jako opice jen proto, že ji její ctitel má vyvést na krátkou procházku. Ta nezůstala své mladší sestře nic dlužna a odsekla, že určitě nehrozí, že by se našel někdo, kdo by stál o procházku s ní, protože je bledá jako smrt. A Vicky nenapadlo nic lepšího než strhnout sestře z načesaných kadeří klobouček, hodit ho na zem a rozdupat. Načež Luisa ihned běžela žalovat matce. Ta byla samozřejmě na její straně a spustila na Vicky přísně: *Jak se můžeš chovat*

tak dětinsky? To se Vicky ovšem dotklo. Není už přece žádné děcko, i když asi není zrovna dáma, jak se od ní očekává. Moc dobře však věděla, proč matka tak straní Luise. Sama byla totiž do Archibalda Cumberlanda zamilovaná a nemohla se už dočkat, až požádá její starší dceru o ruku. Vicky bylo záhadou, co všichni na tom řediteli věznice vidí. Byl stejně velký jako Vicky a měl vcelku hezké tmavé kadeře, ale to bylo všechno. Copak nikdo nevidí, jak mu z očí kouká faleš a že jeho většinou sevřené rty v sobě skrývají krutost?

Po matčině výtce se dlouho nerozmýšlela a vyběhla ven do zahrady a pak na ulici. Vydala se rázně směrem, kde se nacházel nejvyšší soud města, nikdy předtím však nešla do Russel Street samotná. Otec ji tam vzal párkrát kočárem a přísně jí zakázal, aby se do těch končin kdy vydala na vlastní pěst, neboť se tam nacházel nejen soud, ale také žalář, postavený na samotné hranici buše. Vicky však zákazu svého otce opět neuposlechla.

Až k Elizabeth Street se ještě dokázala orientovat. Tuhle ulici nenáviděla, protože se při každém dešti proměnila v močál. Jen nedávno byla svědkem toho, jak jeden kočár doslova zmizel v díře plné bahna. Kůň na to neštěstí doplatil životem. Ne, tohle určitě nebylo místo, kde by Vicky chtěla trávit svoji budoucnost. Další ulice však už nebyly ani označeny cedulemi.

Otec bude pěkně zuřit, až se objevím v jeho kanceláři, říkala si. Pokud ovšem soudní budovu vůbec najdu. Koutkem oka zaznamenala tři zamračené chlapy blížící se k ní.

Muži měli ježaté vousy, dlouhé umaštěné vlasy a potrhané oblečení. Jsou to buď uprchlí trestanci, nebo neúspěšní zlatokopové, pomyslela si a zapomněla cudně sklonit pohled. „Kdybys někdy sama na ulici potkala nějaké podezřelé pobudy," nabádala ji matka, „pak musíš dělat, jako bys je neviděla. Podle toho poznají, že jsi dáma, a nechají tě na pokoji."

Její pohled se střetl s pohledem jednoho z těch chlapů. Oči mu zasvítily chtíčem. Uznale hvízdl. I další dva na ni lačně zírali.

„Nu, holubičko, kolik budeš chtít za to, abys nás všechny tři potěšila?“ otázal se jí jeden z nich s vilným úšklebkem.

Vicky věděla, že nejlepší by bylo jejich nabídku ignorovat a co nejrychleji se vzdálit, ale nebylo v její povaze drzosti druhých jen tak přejít mlčením. Pohrdavě si ty tři otrhané existence změřila pohledem od hlavy až k patě. „Jste na omylu! Ženy, jaké hledáte, najdete dole v přístavu. A pokud se mě odvážíte dotknout, pak si to s vámi můj otec vyřídí.“

Nejmenší z chlapů s čínskými rysy k ní výhrůžně vykročil a nedbal na to, že ho o hlavu převyšuje. „Jasně, už máme plný gatě! Kdybys byla pravá dáma, netoulala by ses sama v těchhle končinách, hleděla bys slušně k zemi a měla na hlavě hučku. Tak kolik budeš chtít? Anebo jsme ti moc špinaví? Však ty taky…“ Nestoudně se jí zadíval na prsa. „… ty taky nejsi zrovna to, o čem jsme snili při naší lopotě v Bendigu. Takže nedělej zbytečný okolky, ty vyhublá tyčko!“

Vicky nebyla žádný strašpytel, ale když se k ní začali blížit i další dva a hrozilo, že ji začnou osahávat těmi svými špinavými tlapami, úzkostí se jí sevřelo hrdlo. Oni si opravdu myslí, že je prodejná holka?

Přitiskla se ke zdi domu a přikrčila se. Šlachovitý Číňan ji hrubě chytil za bradu a přinutil ji, aby se na něj podívala. Když ji ovanul jeho smrdutý dech, zvedl se jí žaludek, ale byla v pasti. Jeho napůl otevřená ústa se blížila k jejím a Vicky zhnuseně zaznamenala díry po chybějících zubech a žlutavé pahýly zbylých. Jak litovala svého neuváženého útěku z domu! Ze zoufalství se jí oči zalily slzami. To však srdce těch grobiánů nijak neobměkčilo. „Tak naše malá kurvička se nám rozbrečela?“ reagoval prcek posměšně. Jeho statnější druh ho odstrčil a hrubě z ní začal strhávat šaty. „Nemáme čas na žádný průtahy,“ zavrčel, ale v té chvíli ho zezadu sevřely něčí silné ruce a srazily ho k zemi. Vzduch prořízl energický mužský hlas. „Neopovažujte se sáhnout na moji nevěstu, vy prasata. Jinak skončíte v melbournské věznici dřív, než řeknete švec!“

Muži se na sebe nerozhodně dívali. Neznámý natáhl k Vicky ruku a řekl: „Pojď, tihle ti už neublíží.“ Uchopila jeho nataženou dlaň. V ochranném gestu ji objal kolem ramen. Otočil hlavu a zvolal: „Ach, tamhle už přichází policista!“

Ani nestačil větu dořící a tři útočníci vzali nohy na ramena. Vicky vděčně zírala na svého hrdinného zachránce.

2

Stávalo se jen zřídka, že by Vicky došla řeč, ale v tomto okamžiku to skutečně nastalo. Hltala neznámého pohledem, jako by nikdy předtím žádného muže neviděla. A vlastně to byla pravda, přinejmenším se ještě na žádného nedívala pohledem ženy.

„Omlouvám se,“ řekl zdvořile a odtáhl paži z jejích ramen. „V té chvíli mi nenapadlo nic lepšího než předstírat, že jsem váš snoubenec.“

Jeho hluboký, příjemně znějící hlas se jí zavrtával až do duše. Vůbec by jí nevadilo, kdyby ji objímal o něco déle. Cítila se v jeho objetí tak bezpečná a chráněná.

„Zařídil jste to náramně,“ řekla obdivně, aniž z něj spustila pohled. „Jste můj hrdina.“ Doslova se utápěla v jeho šedozelených očích, které ji upoutaly natolik, že zbytek muže si začala prohlížet, teprve až promluvil. „Jmenuji se Jonathan Bowl.“ Podal jí ruku.

Byl štíhlý a o hlavu větší než ona. Je jako moje dvojče, šlo jí hlavou, když mu stiskla dlaň. Jeho stisk byl silný a příjemný. „Jsem Viktorie Stewartová a z celého srdce vám děkuji, že jste mě zachránil před těmi pobudy. Očividně si mysleli…“ zarazila se. Neslušelo se, aby mladá dáma mluvila o prodejných holkách z přístavu.

Jonathan ale pochopil, co chtěla říci. „Nesmíte se divit. V téhle čtvrti se potlouká nejrůznější chátra. A taky nebojácné mladé dámy, jako jste vy, zdá se."

„Jak to myslíte?"

„Inu tak, že na to, že vás ti chlapi zjevně hodlali odvléct někam do tmavého průjezdu, jste zůstala obdivuhodně klidná."

„A co jsem měla dělat? Křičet? Naříkat? Ne, musela jsem si rozmyslet, jak z té šlamastyky vyváznout bez újmy. Zrovna když jste se objevil, mi napadlo, že kdyby se ten ničema pokusil dotknout mých úst, ukousla bych mu jazyk."

Tvář mu prozářil úsměv. Měl hranatý vyholený obličej, který se Vicky okamžitě zalíbil. Ještě nikdy nepotkala tak pohledného muže.

„I vy jedna! Nu, po pravdě bych od mladé dámy očekával, že bude v takové situaci volat o pomoc."

„Jenže pak by mě ti chlapi zbili, možná by mě uhodili i do obličeje," odpověděla nevzrušeně.

„Jste chytrá dívka a máte všech pět pohromadě," poznamenal s úsměvem. „Ale co vás přivedlo do těchto nehostinných končin?" Zkoumavě si prohlížel její šaty, ušité z drahé látky.

„Jdu za otcem a zabloudila jsem."

„Za otcem?"

„Ano, je soudcem nejvyššího soudu, chtěla jsem ho navštívit v jeho kanceláři."

Zdálo se jí to, anebo jeho výraz skutečně potemněl?

„Tak? Takže váš otec je soudce?"

Vicky horlivě přikývla. „Ano, ošklivě jsem se pohádala se sestrou a byla jsem tak rozrušená, že jsem utekla z domu a vydala se za otcem."

„Hm, a vy si myslíte, že by měl z vaší návštěvy radost?" zeptal se škádlivě.

„No to zrovna ne. Určitě by byl na straně mé sestry a matky, ale alespoň by mě vzal do náruče, a teprve pak mi vynadal. Je pravda, že mi zakázal chodit do této čtvrti pěšky."

„A copak jste vyvedla?"

Vicky si povzdechla. Nehodlala vlastně tomuto cizímu muži vysypat hned celý svůj životní příběh, ale dělal na ni tak důvěryhodný dojem… Prohlížela si jeho ošuntělý oděv. Bylo očividné, že nepatří k melbournské lepší společnosti, které si její otec tolik cenil.

„Strhla jsem sestře z hlavy klobouk a rozdupala ho," přiznala váhavě.

„To není zrovna gesto hodno dámy," řekl a srdečně se rozesmál.

Na rozdíl od Luisy si Vicky nikdy do nejmenších maličkostí nepředstavovala, jak by měl vypadat muž, do kterého by se mohla zamilovat, ale kdyby to udělala, pak by to byl vysoký štíhlý muž s hranatým obličejem a vlasy černými jako havran… Nedokázala myslet na nic jiného než na to, jak by bylo krásné, kdyby jí znovu položil ruku kolem ramen.

„A co byste dělal vy, kdyby vám váš bratr řekl, že jste ošklivý jako noc a nikdy se neoženíte?"

„Nemám žádného bratra," zasmál se. „Ale jestli vám vaše sestra tvrdila, že jste ošklivá, pak musí být slepá. Jste překrásná a muži se budou prát o vaši přízeň."

Vicky na Jonathana nevěřícně pohlédla a ke své nevoli cítila, jak jí rudnou tváře. Nic tak milého jí nikdo nikdy neřekl a už vůbec ne nějaký mladý muž. Spontánně vyhrkla: „Poslyšte, Jonathane, nechystáte se vrátit do Londýna?"

Nyní pro změnu nechápavě pohlédl on na ni. „Do Londýna? Co bych tam proboha dělal? Ne, do Anglie mě nic netáhne. Jsem doma tady. Narodil jsem se ve Van Diemenově zemi a teď zrovna pokouším svoje štěstí."

„Jen mi neříkejte, že jste jedním z těch zlatokopů!" zvolala zděšeně, neboť si vzpomněla na slova, kterými otec častoval „tu chátru". *Jsou to všichni jen lenoši a darmošlapové, kteří dříve či později skončí za zdmi věznice, pokud nebudou patřit k těm několika šťastlivcům, kterým se podaří něco najít… Ale ani ti za nic nestojí!*

„Koukáte se na mě, jako bych byl pravý tasmánský ďábel," zasmál se Jonathan.

„Tasmánský ďábel?"

„To je šelma žijící tam u nás. Má černou srst, a když se rozzuří, zrudnou mu oči a příšerně řve." Jonathan zvedl ruce a napodobil zavytí obávaného vačnatce.

Vicky tím však nevylekal. Zplna hrdla se rozesmála. Je s ním legrace, pomyslela si a srdce se jí rozbušilo.

„Jste moc milá," vyhrkl Jonathan náhle a upřeně se jí zahleděl do očí. „A máte ten nejupřímnější smích, jaký jsem kdy z úst mladé dámy slyšel."

„Mamá mi říká, že takhle se dáma nesměje."

Naklonil hlavu na stranu a s úsměvem si ji prohlížel.

„Dámy jsou nudné. Zato vy jste úžasná žena. S chutí bych vás hned políbil."

Vickyino srdce se rozbušilo ještě rychleji, a když se jeho rty přibližovaly k jejím, zatočila se jí hlava. Zapotácela se už při představě, že by si troufl a ona mu to dovolila.

Kdyby ji Jonathan nezachytil, spadla by na zem. Sáhl jí na vlasy a zvolal poděšeně: „Hlava vám přímo hoří. Vezměte si tohle."

Strhl si z hlavy slamák a posadil ho Vicky na její plavé vlasy.

„Ale teď se nebudete vy mít čím chránit před sluncem," protestovala nepříliš vehementně. I když byla malátná, v jeho náruči se cítila v nádherném bezpečí.

„Neodmlouvejte. A teď se do mě zavěste. Odevzdám vás co nejrychleji vašemu otci."

Vicky ho poslechla. „Vy znáte cestu?" zeptala se opatrně. Bylo jí smutno při pomyšlení, že už se zjevně nemůže dočkat, až se jí zbaví.

Přede dveřmi soudní budovy se od ní odtáhl. „Dál už to zvládnete sama?" otázal se starostlivě.

„Asi ne. Musíte mě doprovodit dovnitř," zasténala, přestože cítila, že už se jí vrátily síly a závrať pominula.

„Dělám to jen nerad," povzdechl si. „Nemyslím si, že váš pan otec bude mít z mého doprovodu radost."

„Mýlíte se, Jonathane. Musím mu přece představit svého zachránce," odpověděla rozhodně, vzala ho za ruku a vtáhla dovnitř. „Máte snad ze soudních budov strach?" zeptala se žertem.

Jonathan zbledl. „To ne. Jen si nemyslím, že váš otec stojí o to, aby mě poznal."

Vicky se zastavila. „Můj otec nekouše. A já chci, aby se seznámil s tím nejúžasnějším mužem, kterého jsem v tomto městě potkala," zašeptala. „Anebo se vám snad nelíbím?" dodala polekaně.

„Jste okouzlující, jenže… já… my dva pocházíme z úplně odlišných světů. Musíme se… tady se naše cesty rozdělí," koktal.

„Opravdu to chcete?" zeptala se Vicky a něžně ho pohladila po vyholené tváři.

„Já… ach, já…" Vzal jí obličej do dlaní a přitiskl rty na její. Vicky pootevřela ústa a vychutnávala si hru jejich jazyků, jako by se líbala už tisíckrát předtím. A to ještě toho odpoledne tvrdila Luise, že vůbec nestojí o to, aby se líbala s nějakým mužem, protože už jen při té myšlence se jí zvedá žaludek. Měla přitom samozřejmě na mysli Archibalda Cumberlanda. Kdepak by ji napadlo, že jen o něco později se setká s mužem, při jehož polibku si bude přát, aby nikdy neskončil.

Když se jejich rty od sebe oddělily, podlamovala se Vicky kolena. Okouzleně zírala na Jonathana.

V jeho očích však nečetla žádnou známku omamného štěstí. Hleděly na ni zmučeně a rozervaně.

Vicky polekaně ustoupila. „Ach, tohle jsem neměla dělat. To se pro dámu nesluší, že?"

Jonathan se několikrát nadechl. „My oba, ty i já, Viktorie…"

„Říkej mi prostě Vicky."

„Vicky…" zašeptal.

Srdce jí bušilo až v krku. Ještě nikdo předtím nevyslovil její jméno s takovou něhou. A přesto tušila, že se jí to, co jí chce říct, nebude líbit. Polkla nasucho.

„Bude lepší, když se rozloučíme tady na chodbě. Já pocházím z úplně jiného světa než ty," zopakoval. „A věř, že tvůj otec nikdy nedovolí, abych kdy překročil váš práh."

„Nemusíš se ničeho bát. Můj otec je v hloubi srdce dobrosrdečný člověk, který mi nedokáže odmítnout žádné přání. A kromě toho ho uklidní, že se našel muž, kterému se líbím. Myslí si totiž, že se nenajde nikdo, kdo by si mě chtěl vzít…" Vicky si rychle zakryla dlaní ústa. „Ach, tohle jsem neměla říkat. Mladé dámy čekají, až je muž požádá o ruku, říká mi vždycky mamá. Proto ona i Luisa tak napjatě vyčkávají, až se ctitel mé sestry konečně vysloví."

K jejímu překvapení se po Jonathanově tváři mihl srdečný úsměv. „Víš vůbec, jak jsi roztomilá?" Zmučený výraz mu z očí zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. Nyní v nich Vicky četla jen upřímnou náklonnost.

„Myslíš to vážně? Musíš mi prominout, nemám žádnou zkušenost s tím, jak se chovat k mladým mužům."

„Jsi upřímná a na nic si nehraješ. Věř mi, že je to velmi osvěžující."

„Znamená to, že mě doprovodíš k otci?"

Jonathan zvedl oči ke stropu. „No dobrá, ale nebuď zklamaná, až mě beze všech cirátů vyhodí."

„To nikdy!" zvolala Vicky, vzala ho za ruku a táhla za sebou do patra, až se zastavili před velkými dubovými dveřmi.

Vicky na ně energicky zaklepala, načež ji otcův hlas vyzval ke vstupu.

Soudce seděl za psacím stolem, skrytý za hromadou spisů. Když vzhlédl, rysy mu ztvrdly.

„Sofie Viktorie, co tady děláš?"

Vicky se však nedala odradit tím přísným tónem. Oběhla stůl a srdečně otce objala. „Tak ráda tě vidím, tatínku," hlaholila. Teprve teď soudce zaznamenal mladého muže u dveří.

„A kdo jste vy?" otázal se a nedůvěřivě si příchozího prohlížel.

Než stačil Jonathan otevřít ústa, spustila Vicky líčení toho, jak ji neohroženě zachránil před třemi nebezpečnými pobudy. Samozřejmě zamlčela, jak velmi je jí ten mladík sympatický. Ale to si soudce mohl snadno domyslet podle jejích planoucích tváří a zářících očí.

„Je hezké, že jste se na scéně objevil ve správný okamžik," prohlásil suše. „To ovšem nemění nic na skutečnosti, že se mi nelíbí, že…" Soudce se zamračil. „… že jsi jen tak beze všeho utekla z domu na ulici. O tom si spolu ještě promluvíme mezi čtyřma očima." Sáhl po peněžence a vytáhl z ní bankovku. „To je pro vás!" sdělil zaskočenému Jonathanovi a vtiskl mu peníze do ruky. Poté mu naznačil, že jeho přítomnost už dál není žádoucí.

„Ale otče, ty mě chceš na tu dlouhou zpáteční cestu poslat samotnou?" zvolala Vicky rozhořčeně.

„To zcela určitě ne!" odvětil soudce přísně. „Počkáš hezky tady v této kanceláři, až mi skončí jednání, a pak pojedeš se mnou domů kočárem. Služby tohoto mladého muže už nepotřebujeme." Jeho tón naznačoval, že nestrpí odpor.

Jonathan na Vicky lítostivě pohlédl a hotovil se k odchodu.

„Nemůžeš přece jen tak odejít," pokusila se jej Vicky zadržet. „Nevím ani, kde tě najdu."

„To ani není nutné vědět. Nevidíš, že ten mladý muž už chce odejít?" vmísil se soudce nekompromisně.

„Ale tatínku, nemůžeš ho jen tak vyhodit," protestovala Vicky a prosebně pohlédla na Jonathana, jako by očekávala, že se jejímu otci postaví.

„Myslím, že ten mladík mi rozumí," prohlásil soudce Stewart důrazně.

„Jistě, pane. Půjdu," přisvědčil Jonathan.

„Ale otče, myslela jsem, že ho jako výraz díků za to, že mě zachránil, alespoň pozveš k nám na večeři."

„Domnívám se, že ten mladík byl za svůj čin odměněn dostatečně," odvětil pan Stewart.

„Ano, byl jste nanejvýš velkorysý," řekl Jonathan důstojně, přistoupil ke stolu a položil na něj bankovku. „Ale opravdu to

nebylo nutné. Bylo mi ctí, že jsem mohl této mladé dámě pomoci v nesnázích.“ Načež se otočil a naklonil se k Vicky.

„Říkal jsem ti, že pocházíme ze zcela rozdílných světů,“ pošeptal jí a zamířil ke dveřím, aniž se jedinkrát otočil. Vicky za ním hleděla jako očarovaná, neschopná slova.

Teprve otcovo rozhorlené funění ji vytrhlo z omámení. „Co tě to prosím tě napadlo?“ pustil se do ní. „Přivléct mi sem nějakého vandráka z ulice!“

Vicky chtěla něco namítnout, ale jen nasucho polkla. Mohla snad prohlásit, že Jonathan pochází z těch nejlepších melbournských kruhů? Až příliš dobře znala názor svého otce na zlatokopy. Zkusila to raději po dobrém. Přistoupila k němu a položila mu ruce na ramena. „Tatínku, věř mi, je to moc dobrý člověk. Co by ti udělalo, kdybys ho pozval alespoň na čaj, když ne na večeři?“

„Chtěl jsem ho odměnit.“ Samuel Stewart ukázal na bankovku. „Je snad moje vina, že si ty peníze nevzal?“

„Ne, tatínku, samozřejmě ne. Je jen příliš hrdý na to, aby bral tvoji almužnu. Nechce peníze, chce blíže poznat tvoji dceru…“

„Takže to došlo tak daleko, že musím ženicha pro svou dceru hledat na ulici?“ vybafl na ni.

„Ale proč hned mluvit o svatbě? Prostě je škoda, že se nemůžu blíže poznat s někým, komu jsem sympatická.“

„Láry fáry! Říkal jsem sice, že sehnat pro tebe manžela nebude tak jednoduché, ale nemusíš si dělat starosti. Jednoho jsem ti už vyhlídl. A ten k nám přijde na večeři. Mimochodem, co to máš na hlavě za směšnou hučku? Nepatří snad tomu mladíkovi?“

Vicky ignorovala jeho poznámku. „Já ale nestojím o to, abych večeřela s někým, koho jsi mi vyhlídl. Chci pozvat Jonathana alespoň na čaj! Dlužíme mu to. Copak mě nezachránil před těmi hnusnými otrapy?“

„Takže ty znáš dokonce jeho jméno. Neuvěřitelné! A on ví, že jsi dcera soudce Stewarta. Doufám, že až ho budu jed-

nou soudit, nebude se odvolávat na svůj důvěrný vztah k mé dceři!“ Soudce zalapal pobouřeně po dechu. „Máme s tebou jen starosti, Sofie Viktorie!“

Vicky se však nehodlala jen tak snadno vzdát muže, který ji tak krásně líbal a po jehož dalších polibcích nesmírně toužila. A který ji měl rád takovou, jaká je.

„Ne, otče, přeji si, abys mu dal šanci. A pozvu ho na čaj i bez tvého dovolení. Nevěřím, že bys byl tak nezdvořilý a vyhodil ho z našeho domu!“

Načež se rozběhla ke dveřím.

„Sofie Viktorie, zůstaneš tady!“ zahřmělo za jejími zády. Vicky však otcova příkazu nedbala. Jediné, po čem toužila, bylo nenechat Jonathana jen tak zmizet ze svého života, poté co ho právě objevila. A když si Sofie Viktorie Stewartová vzala něco do hlavy, nic ji nemohlo zadržet.

„Vicky, zatraceně, okamžitě se vrať!“ Ten výkřik bylo to poslední, co slyšela, když za sebou zabouchla dveře a řítila se po chodbě.

Vyběhla ven z budovy a oslepená sluncem se rozhlédla kolem sebe. Jonathan zmizel, jako by se do země propadl. Mohl tady na mě alespoň počkat, pomyslela si zklamaně, zatímco se rozhlížela na všechny strany.

Najednou se jí zdálo, že zahlédla v dálce jeho černou kštici. Neváhala ani vteřinu, podkasala si lem šatů a rozběhla se za ním. Běžet v tom horku bylo čirým utrpením, ale Vicky vůbec nevadilo, že jí po obličej stékají čůrky potu. Celá bez dechu ho konečně dohnala.

„Jonathane, počkej!“ zavolala na něj.

Zastavil se a ohromeně na ni zíral.

„Vicky! Vrať se!“ poručil jí přísně. Ale jeho oči promlouvaly o opaku. Vrhla se mu do náruče. „To sis myslel, že se k tobě nebudu znát jen proto, že jsi zlatokop?“ zvolala rozhořčeně.

Pevně ji sevřel. „Kdyby šlo jen o to, ale jsou tu jiné věci…“

„To je mi jedno, úplně jedno!“ přerušila ho vášnivě a něžně mu položila prst na ústa na znamení, že má mlčet. Samo-

zřejmě věděla, že je od ní šílené postavit se vůli svého otce, ale nemohla jinak. Nic na světě jí nemohlo zabránit v tom, aby Jonathana pozvala na čaj. Musela ho bezpodmínečně vidět znovu.

„Tatínek má pro mě pochopení. Omlouvá se za svoje odmítavé chování," vyrazila ze sebe vzrušeně.

Jonathan si ji nevěřícně měřil.

„Mohu to dokázat. Jménem svého otce tě zvu zítra odpoledne do našeho domu na čaj," prohlásila slavnostně.

Jonathan se stále tvářil nedůvěřivě. „Pan soudce mě zve do svého domu?"

„Ano, vždyť to říkám. Takže v pět ve Spencer Street?" Vicky mu popsala, kde se nachází dům jejích rodičů. „Už se těším."

Jonathan chtěl něco namítnout, ale Vicky byla neoblomná. „Žádné námitky. Tatínek není tak zlý. Však víš, že se říká: Pes, který štěká, nekouše." Najednou se zarazila. „Anebo mě už nechceš vidět? Protože… se nechovám jako dáma?"

Po tváři se mu mihl úsměv. „Znáš můj názor na takzvané dámy. Nestojím o žádnou z těch anglických ladies, jejichž úsměv je stejně škrobený jako jejich sukně. Moc rád bych tě zase uviděl! Zjevila ses v mém životě jako sluníčko!" Bouřlivě ji sevřel a téměř zoufale k sobě přitiskl.

Vicky nemohla uvěřit svému štěstí. Ten muž jí říká tak krásné věci!

„Pak je všechno v pořádku." Usmívala se od ucha k uchu. „Uvidíme se zítra!"

„Na shledanou zítra," opakoval Jonathan mnohem méně nadšeně, než by si přála.

„Abych nezapomněla." Vicky si sundala z hlavy klobouk a nasadila ho Jonathanovi na tmavé kadeře. Jonathan jí s úsměvem políbil na rozloučenou ruku.

Když se Vicky vracela do otcovy kanceláře, přímo se vznášela štěstím.

„Právě jsem tě chtěl nechat dát hledat!" vyjel na ni otec rozezleně a zasypal ji proudem výčitek. Spustil na ni, že tak-

hle z ní nikdy nebude dáma. To by prý tak ještě scházelo, aby běhala za nějakým pochybným chlapem, jehož smolně černé kadeře navíc vzbuzují podezření, že se jedná o míšence nebo domorodého parchanta.

Vicky to slovo neznala, ale otec jí odmítl poskytnout vysvětlení. „Tohle už nikdy nedělej! V téhle čtvrti nemáš co pohledávat, jedině kdybys přijela kočárem. Doufám, že ten mladík pochopil, že se k tobě už nikdy nemá hlásit."

„Ale já ho…" Vicky se zajíkla. Tohle nebyl ten správný okamžik konfrontovat otce s pravdou, když se teď přece jen trochu uklidnil. Sdělí mu to ohleduplně zítra, to bude neděle a bude mít lepší náladu.

Sklopila oči. „Je mi moc líto, že ti už zase připravuji takové trápení," povzdechla si. „Jenže Luisa se ke mně zachovala tak hnusně. Prostě jsem musela pryč z domu."

Teprve nyní otci podrobně vylíčila, co se odehrálo doma. Ten několikrát nesouhlasně zafrkal, což bylo neklamné znamení, že opět dává za pravdu její sestře a matce.

„Doufám, že se oběma omluvíš," uzavřel s povzdechem, když skončila. Ale v jeho očích četla vřelost, která jí dokazovala, že ji navzdory všemu ze srdce miluje. Nic takového v očích své matky nikdy neviděla.

„Ach, kéž by ses panu Bradshawovi zalíbila," pronesl úpěnlivě.

Vicky se poděsila. To ji chce opravdu pověsit na krk nějakému cizímu muži? Cítila se, jako by byla dobytčetem na trhu.

„Nic takového se nestane, přísahám. Nemusíš ho k nám vůbec zvát. Pokud to uděláš, tak vám provedu pořádnou ostudu, to mi můžeš věřit! Zaženu toho pána na útěk."

„Ale, Vicky, bylo by to jen pro tvoje dobro. Je to vážený občan tohoto města, zámožný a vzdělaný…"

„Otče, nechci ho a nebudu ho chtít. Takže si ušetři námahu!"

„Copak chceš skončit jako moje ubohá sestra a zůstat na ocet?" I tuhle námitku znala Vicky už nazpaměť. Teta Char-

lotta přitom byla veselá a energická žena, která si dokázala prosadit, že se neprovdala za muže, jehož jí rodiče vybrali. Ona sama pokládala až do dneška život bez manžela za velmi žádoucí. Dokud se neobjevil Jonathan…

„Ach, tatínku, nedělej si žádné starosti!“ zasmála se a bouřlivě ho objala. Neměla by využít příležitosti a přece jen přiznat, že zítra přijde na návštěvu někdo, koho by si vzala za manžela třeba hned?

„Slib mi, že toho chlápka z ulice nepřitáhneš k nám domů!“ pronesl soudce právě v té chvíli a pronikavě se na Vicky zadíval.

Ne, tohle opravdu není vhodná příležitost, aby otci sdělila, že toho „chlápka z ulice“, jak ho nazval, pozvala zítra na čaj. Může se jen modlit, aby otec nevyhodil Jonathana z domu, aniž se s ním blíže seznámil. Chtěla věřit, že jakmile ho pozná blíže, oblíbí si ho stejně jako ona. Jonathan je přece pravý gentleman, říkala si se zanícením, i když nenáleží k lepší melbournské společnosti, která je pro jejího otce tak důležitá. Ne, tatínek určitě není tak úzkoprsý, aby nedal člověku, jako je Jonathan, žádnou šanci!

„Slibuješ mi to?“ opakoval soudce naléhavě.

Vicky přikývla a za zády si zkřížila prsty.

3

Dům rodiny Stewartovy ve Spencer Street byl široko daleko nejnápadnější stavbou. Nechal si ho před léty postavit ve stylu italské vily jeden vládní úředník. Do daleké Austrálie tento styl ještě nepronikl, ale předešlý vlastník si pozval architekta z Londýna, který vytvořil stavbu odpovídající nejnovějším trendům impéria. Dům se skládal ze dvou symetrických křídel a měl valbovou střechu lemovanou po obvodu balustrádou.

Velká okna byla zakončena obloukem. Dům stál na pozemku s parkovou úpravou a před vchodem se tyčily dvě nádherné palmy. Úředník se nakonec do vily vůbec nenastěhoval, protože jeho žena zemřela při porodu. Samuel Stewart získal vilu za poměrně příznivou cenu. Důvod, že se tak konzervativní člověk jako on rozhodl pro tak moderní obydlí, spočíval v tom, že ho nadchla symetrie stavby. *Připomíná váhy coby symbol justice*, zvolal prý nadšeně, když dům poprvé uviděl.

Na zadní straně se nacházela zastřešená veranda, postavená hned po jejich nastěhování na přání jeho ženy. Tam v neděli obědvali a každé odpoledne se zde podával čaj.

Vicky byla už od probuzení příšerně nervózní. Celé dopoledne se plížila za otcem, aby mu sdělila, že pozvala Jonathana na čaj. Otec však měl tuto neděli špatnou náladu, protože poslední soudní přelíčení nedopadlo podle jeho představ. Nepodařilo se mu usvědčit jednoho zlatokopa z vraždy majitele krámu, jelikož se našla svědkyně, která přísahala, že v době činu byla s obžalovaným. Soudce Stewart nepochyboval o tom, že žena lže, ale porota jí uvěřila.

Celé dopoledne musela Vicky poslouchat, jak otec zatracuje všechny zlatokopy, kteří Melbourne proměnili v hnízdo hříchu. Nebyla to nejlepší situace, jak jej připravit na to, že jednoho z těch „zatracených zlatokopů“ pozvala navzdory otcovu výslovnému zákazu do jejich domu. Matce se už vůbec nemohla svěřit, protože se na ni ještě pořád zlobila. Přitom se jí i sestře na otcovo přání za ten nešťastný incident kajícně omluvila. Obě však zjevně neuvěřily v její upřímnou lítost a od včerejška s ní nepromluvily přátelské slovo. Jindy by jejich vyčítavé pohledy jen posílily její odhodlání co nejrychleji svoji rodinu i Melbourne opustit, dnes se však v duchu zabývala jedinou otázkou: Jak a kdy to řeknu otci?

Váhavě zaklepala na dveře jeho pracovny. Po ne právě vlídném „Dále!“ sebrala všechnu odvahu a vstoupila dovnitř.

„Tatínku, musím s tebou mluvit," začala opatrně.

„To se mi hodí, protože já si s tebou taky musím promluvit, a sice o tomto!" odvětil přísně a ukázal na dopis, který ležel před ním na stole. Vicky ničemu nerozuměla. Kdo mohl napsat jejímu otci něco, co ho tak rozzlobilo? Jeho zamračené čelo dokazovalo, že je opravdu na nejvyšší míru rozezlen.

„Tati, mám k tobě prosbu, totiž…"

„Vím, co chceš říct, a věř mi, že se mi to vůbec nelíbí! Jak jsi to jen mohla udělat?"

Vicky byla zmatená. Kdo mu mohl tak najednou napsat dopis se zprávou, že k nim dnes odpoledne přijde na čaj nějaký zlatokop? A kdo jiný než Jonathan se o tom mohl dozvědět? Ona sama o tom s nikým nemluvila.

„Tatínku, chtěla jsem ti to říct sama. Nemohla jsem jinak. Chápej, že je to moje vroucí přání…"

Soudce Stewart odmítavě máchl rukou. „Nechci o tom nic slyšet. A teď jdi a pošli mi sem matku!"

Vicky se s klopenou hlavou vyplížila z pracovny a vydala se hledat matku. Našla ji sedět spolu s Luisou na verandě a vyšívat. Musela se při tom pohledu vnitřně otřást, protože sama ruční práce z duše nesnášela.

„Maminko, tatínek tě prosí, abys za ním přišla do pracovny," sdělila jí. Matka hned odložila vyšívání a promptně se vzdálila, aniž by svoji mladší dceru obdařila jediným pohledem.

Vicky se posadila do proutěného křesla a zrakem zasněně klouzala po překrásné zahradě, osázené nejrůznějšími rostlinami a s hejny papoušků v korunách stromů. Kromě velkých pokojů plných světla byly flóra a fauna její nové vlasti jedinými pozitivy zdejšího pobytu. Až do včerejška, pomyslela si Vicky šťastně a představovala si, jak se bude s Jonathanem ruku v ruce procházet nádhernou městskou botanickou zahradou.

„Čemu se tak přitrouble usmíváš? Měla by ses raději stydět!" Sestřin pronikavý hlas vytrhl Vicky ze zasnění. Cítila, jak rudne. Snad nemá ten přihlouple zamilovaný výraz jako

Mary a Luisa, když myslí na svoje ctitele? Rozběhla se bez váhání k zrcadlu. To jí jednoznačně ukázalo, že má v očích úplně stejný trapně zjihlý výraz jako ty dvě.

Myšlenky jí opět zaletěly k rozhovoru s otcem. Vlastně je dobré znamení, že byl sice rozezlen, ale nezmínil se ani slůvkem, že by Jonathan nesměl překročit práh jejich domu.

Ozval se gong a Mary hlasitě zavolala: „Ke stolu, prosím!“

Ach, kéž by už bylo pět hodin, pomyslela si Vicky toužebně, když usedala ke stolu. Byla však tak rozrušená, že do sebe nedokázala dostat ani sousto, přestože Mary připravila její oblíbené jídlo, jehněčí s mátovou omáčkou. Ponořená do svých myšlenek málem přeslechla, když otec vážně oznámil, že obdržel dopis od své sestry z Londýna. Teprve nyní Vicky pochopila, co měl otec předtím na mysli. Neměl nejmenší tušení, kdo k nim dnes přijde na čaj. Zlobil se na ni kvůli dopisu, který poslala tetě. Zapřísahala ji v něm, aby se u otce přimluvila, ať ji nechá cestovat samotnou do Londýna.

Ještě než otec pokračoval, měla pocit, jako by seděla na lavici obžalovaných. Matka i sestra, obě zjevně informované, na ni upíraly vyčítavé pohledy, jen Steven hleděl nezúčastněně do zahrady, jako by se ho to vůbec netýkalo.

Otec se nadechl a spustil svoji obžalobu. „Charlotte mi mimo jiné sděluje, že jsi jí, má milá Vicky, psala, jak jsi v Melbourne nešťastná. A že bys chtěla v Londýně ještě rok navštěvovat školu…“

„Ale tatínku, to byl jen takový můj rozmar. Přece bych vás nikdy nemohla opustit,“ vyhrkla spěšně.

Soudcův přísný pohled změkl. „To moc dobře vím, holčičko. Samozřejmě by ti to bylo zatěžko, ale nemusí to tak být napořád…“

Vicky se rozbušilo srdce. Zní to, jako by mi chtěl opravdu splnit mé přání, říkala si vyděšeně. Jenže ona si už vůbec není jistá, zda o to skutečně stojí!

„Tatínku, nemyslela jsem to vážně. Prostě mě jen přepadl stesk po domově. Já… já bych přece nikdy…“ koktala.

„Nemusíš se omlouvat. Maminka a já jsme se totiž rozhodli, že se podvolíme tvému přání," oznámil. „Můžeš odcestovat s Mary a jejím manželem do Londýna, jelikož ztrácíme naději, že si kdy zvykneš na život v novém světě. S těžkým srdcem jsme se vzdali plánu pozvat k nám pana Bradshawa," dodal s povzdechem.

„Dobře ti tak, že zůstaneš u té staré panny sama na ocet," poznamenala Luisa jedovatě.

Vicky zkameněla hrůzou. Ještě před několika dny by otci padla s jásotem kolem krku, ale mezitím se její život od základů změnil. Přestala pociťovat naléhavé přání vrátit se do Londýna, protože se jí konečně vynořila nová lákavá a nadějná perspektiva jejího života v Austrálii. Ovšem nic takového nesmí své rodině přiznat! Nejprve si musí otec Jonathana oblíbit. Jenže jak odmítnout nabídku návratu do Londýna, aniž by vzbudila nevoli?

„To je od tebe opravdu velkorysé, tatínku," hlesla. „Víš, ale napsala jsem to v zoufalství. Neumím si představit život bez vás." Vicky se provinile rozhlédla po všech přítomných.

„Takže lituješ toho strašného dopisu, který jsi poslala tetě?" obořila se na ni matka. „To, cos napsala o mně a o své sestře, nebylo zrovna lichotivé."

„Vím. Je mi to nesmírně líto. Nechala jsem se k těm slovům strhnout po jedné hádce," povzdechla si Vicky a doufala, že její předstíraná lítost působí věrohodně.

Matčin obličej se vyjasnil. „Pak na tu nepříjemnou záležitost zapomeneme a budeme doufat, že se v budoucnu budeš chovat lépe."

„Děkuji, maminko, vynasnažím se, abych vám už nepřidělávala starosti," lhala Vicky, zatímco si znepokojeně představovala, jak bude asi matka reagovat, až se u nich odpoledne objeví Jonathan.

„Dobrá, očekávám tedy, že mé sestře napíšeš, jak hluboce svých nespravedlivých nařčení lituješ," ozval se otec. Bylo na něm vidět, jak se mu ulevilo. Vicky pocítila výčitky svědomí. A to ještě neví, co ho dnes čeká!

Napjaté mlčení přerušilo Stevenovo hlasité říhnutí. Byl v obličeji celý bledý a držel si ruku před ústy.

„Co ti je, chlapče?“ zeptala se Anna vylekaně.

„Není mi… dobře,“ odpověděl Steven poněkud nezřetelně. Pak vyskočil od stolu a odběhl pryč.

„To snad není pravda!“ zvolal otec pobouřeně a chvátal za synem.

Vicky si uměla dát dohromady, co se stalo. Steven začal v poslední době tajně upíjet z otcovy whisky. Vicky jednou slyšela i přes zavřené dveře pracovny, jak na něj otec křičí.

Luisa zvedla oči ke stropu. „Doufám, že nic takového neprovede, až tu bude dnes večeřet pan Cumberland.“

Vicky bylo Stevena líto. Asi jako jediná z rodiny chápala, jak velmi trpí tím, že o jeho budoucnosti bylo rozhodnuto, aniž někdo bral v úvahu, jak chce se svým životem naložit on sám.

„Naopak doufej, že se v přítomnosti pana Cumberlanda pořádně opije. Pak se o tebe ten příšerný chlap aspoň přestane zajímat,“ vyhrkla bez přemýšlení.

„Sofie Viktorie, okamžitě se omluv,“ obořila se na ni matka. „Pan Cumberland je slušný a vážený člověk a všem by se nám velmi ulevilo, kdyby se i o tebe zajímal tak ušlechtilý muž.“

Vicky spolkla všechny námitky, které ji pálily na jazyku. Bylo by nemoudré popudit proti sobě matku dříve, než se seznámí s Jonathanem.

„Když tě nakonec nepošleme zpátky do Anglie, nic na světě mě neodvrátí od toho, abychom pozvali pana Bradshawa a modlili se, ať najde zalíbení v tak prostořekém a paličatém stvoření, jako jsi ty.“

Vicky zavřela oči a v duchu počítala od deseti do jedné, aby se uklidnila a neplácla nějakou další hloupost, kterou by matku rozzlobila.

„To bys udělala terno,“ chichotala se její sestra. „Je to vdovec a hledá matičku pro svého synka. Ten snad nebude moc vybíravý!“

Vicky otevřela oči, a přestože byla teprve u pěti, zlostně po sestře blýskla očima. „Tak si ho vezmi sama!“ odsekla.

„Přestaňte se hádat!“ přikázala jim Anna. „Pan Bradshaw je dobrá partie. Patří mu největší obchodní sklad v Melbourne a je to jeden z našich nejmajetnějších občanů. A kromě toho je fešák!“

„A jéje, pak má Vicky smůlu. Na toho mají jistě políčeno celá hejna mladých dam. Až na mě, samozřejmě!“ posmívala se Luisa.

Vicky ji však neposlouchala. Ztratila se ve vlastních myšlenkách a lámala si hlavu tím, co asi rodiče podniknou, až v pět hodin zazvoní u jejich dveří Jonathan. Už se vzdala naděje, že na jeho příchod otce šetrně připraví.

„Omluvte mě,“ řekla tiše. „Není mi dobře.“ Načež se zvedla od stolu, aniž počkala na odpověď, a posadila se v zahradě pod palmu. Bylo to její oblíbené místo, kam se utíkala před rodinnými hádkami.

Měla odtud výhled na překrásné květiny nejrůznějších barev. Zde hodlala vydržet až do pěti. Poznenáhlu se jí zmocnila únava. Opřela si hlavu o kmen palmy a usnula.

4

Probudil ji otcův vyděšený hlas. „Nehýbej se!“ šeptal jí vzrušeně. Otevřela oči a rozespale zamžourala. Ihned pochopila, před čím se jí otec snaží varovat. Jen pár centimetrů od ní se na zemi tyčila hnědá zmije v útočné pozici. Že je to velmi jedovatý had, věděla Vicky od svého učitele. *Měla byste vědět, že tento kontinent je obdařen těmi nejjedovatějšími zvířaty na světě*, vštěpoval jí důrazně a ukazoval jí jejich obrázky.

Vicky se neodvažovala ani pohnout, přestože jí z čela stékaly potůčky potu. Věděla, že má jedinou šanci, jak přežít: dělat se mrtvou. Trvalo to několik hrozných okamžiků, které jí připadaly jako celá věčnost, pak konečně zmije zmizela v trávě. Otec se vrhl k Vicky, objal ji a přitiskl na srdce. „Ach, holčičko moje, to bylo jen o vlásek. Jsi moc statečná." Když jí pak pomáhal vstát, všimla si, jak je bledý. „Ti neřádi se v tom vedru stahují do zahrad. Nesmíš v létě sedat v trávě, slyšíš?" nabádal ji.

Vicky ještě cítila ve svalech hrůzu uplynulých okamžiků, ale zároveň si plnými doušky vychutnávala důkazy otcovy lásky.

Když se spolu vraceli na verandu, stále ji svíral kolem ramen, jako by ji chtěl chránit.

„Samueli, co se stalo? Jsi bledý jako křída!" zvolala Anna vyděšeně.

„Vicky málem kousl had," přiznal a ztěžka usedl na židli.

„Proboha! Ubohé dítě!" vykřikla matka a bouřlivě dceru objala.

„Byla to hnědá zmije," zašeptala Vicky. „Nejjedovatější z hadů," dodala. Účinek jejích slov se ihned dostavil, protože i Luisa vyskočila ze židle a soucitně sestru pohladila po vlasech.

„Ale naše holčička byla vskutku statečná a ani se nepohnula," líčil otec s hrdostí.

Vicky se cítila jako v ráji. Tolik projevů lásky zažívala ve své rodině jen zřídka.

„Mám ti přinést sklenici šťávy?" nabídla se Luisa.

„Pojď, posaď se, ať se vzpamatuješ z toho šoku," vybídla ji matka. Ačkoli Vicky šok už dávno překonala, nechala se s požitkem obskakovat a vděčně od sestry přijala sklenici ananasové šťávy.

Nepatrnou chvilku si pohrávala s myšlenkou, že chytí tuhle příležitost za pačesy a přizná se, že někoho pozvala na čaj. Avšak pokušení vychutnávat si plnými doušky úlevu své ro-

diny z toho, že o vlásek unikla smrti, bylo příliš velké. Proč se hned katapultovat zpět do role černé ovce rodiny? Moc dobře věděla, že tahle idyla nebude trvat dlouho a nejpozději v pět hodin vezme rychlý konec.

„Kde je Steven?“ zeptala se slabým hlasem.

„Spí,“ odvětil otec mrzutě a navrhl, aby si teď všichni na chvíli zdřímli, a tak se lépe zotavili z toho šoku. Tím Vickyina idylka skončila, protože zatímco se rodiče i Luisa uchýlili do chladivých prostor domu, ona na verandě osaměla. Její myšlenky se ihned začaly točit kolem Jonathana. Znovu v duchu prožívala jejich včerejší setkání. Cítila jeho měkké rty na svých tak intenzivně, že si maně přejela prsty po ústech a srdce se jí rozbušilo. Se zavřenýma očima oživovala v paměti každičký detail Jonathanova vzhledu.

„Na co myslíš, sestřičko?“ Bratrův hlas ji vytrhl ze snění. „Kdybych nevěděl, že to nemůže být pravda, hádal bych, že jsi zamilovaná,“ dodal s úsměvem. Jeho hlas zněl střízlivě.

„Hloupost! Však víš, co si myslím o všech těch mužích…,“ odbyla ho, ale pak se zarazila. Má se Stevenovi svěřit? Možná by nebylo marné získat si už dopředu spojence. Párkrát se nadechla a pak ze sebe vysypala všechno o svém setkání s Jonathanem a o tom, že ho otcovým jménem pozvala na čaj.

„A sakra!“ Bratr se poškrábal za uchem. „A ty chceš, abych ti teď pomohl?“

Vicky bezradně pokrčila rameny. „Možná by stačilo, kdybys byl na Jonathana milý. Tedy pokud ho papá hned nevyhodí.“

„Musím si to promyslet,“ odpověděl Steven a zmizel v domě. Za chvilku se vrátil se sklenkou nahnědlé tekutiny v ruce.

„Stevene, neměl bys pít,“ napomenula ho Vicky.

„Vidíš snad whisky?“ zasmál se bratr a jedním douškem sklenici vyprázdnil, načež se opět ztratil v domě.

Když se opět vrátil s plnou sklenicí, Vicky se jen nesouhlasně zamračila, ale mlčela. Pochopila, že je ochoten jí pomoct, pokud ona na oplátku bude jeho spojenkyní.

„Dobrá," řekl, „postarám se o to, aby ten chlap dostal příležitost udělat na otce dojem, i když upřímně řečeno, nedělejme si velké naděje, že si nějaký zlatokop získá srdce našich rodičů. Ten pán holt není právník a nepatří k vybrané melbournské společnosti."

„To vím taky," připustila Vicky zachmuřeně. „Ale je snad proto horší člověk než Archibald Cumberland?"

Steven se zasmál. „Archibald Cumberland je sice prohnaný mizera, ale v otcových očích je svatý, protože má to jediné správné vzdělání. Je právník."

„Jako by to byl znak dobrého charakteru!" zvolala Vicky pohoršeně.

„Mně to nemusíš říkat. Je mi na blití z představy, že k té sebrance budu brzy taky patřit."

Vicky se na bratra starostlivě zadívala. „To je ten důvod, proč do sebe liješ pálenku, jako by to byla voda? Proč si nepromluvíš s otcem a neřekneš mu, co bys doopravdy chtěl dělat?"

„Jasně, až mu oznámím, že chci být klavírista, bude bez sebe radostí…" Steven na sestru smutně pohlédl skelnýma očima. „Nebuď naivní, holčičko. Otec nestrpí, abych se stal klavíristou, o nic víc než to, aby sis vzala zlatokopa. Vhodného chotě pro tebe už dávno vybrali. Je to Frederik Bradshaw."

„Můžeš se spolehnout, že až ho sem pozvou, budu se k němu chovat tak, že vezme nohy na ramena," zavrčela Vicky a zaťala ruce v pěst.

„Škoda, Frederik je milý chlapík," poznamenal Steven a nalil do sebe zbytek whisky.

„Ty ho znáš?" otázala se Vicky ohromeně.

„Znát je silné slovo. Ale párkrát jsme se setkali. Vypadá velmi dobře, ale moc toho nenamluví. Obklopuje ho oblak jisté melancholie, který dělá na dámy značný dojem, jak jsem slyšel. Leckterá by ho ráda zachránila před jeho žalem nad úmrtím manželky, zvláště když navíc patří k nejzámožnějším občanům města. Pan Bradshaw je však vůči jejich útokům za-

tím poměrně imunní. Takže ctižádostivý plán našich rodičů by nemusel vyjít.“

Vicky mávla rukou. „Co se mě týče, udělám všechno, aby se do mě nezamiloval…“

S nevolí sledovala, jak bratr opět zmizel v domě, aby se vrátil s už třetí sklenicí v ruce.

„Stevene, prosím! Zase ti bude špatně!“

Bratr se však jen ušklíbl. „Neměj strach, včera v noci jsem to trochu přehnal a ráno jsem popíjel dál. To bylo příliš. Ale ze tří sklenek mi nic nebude.“

„Slibuješ, že tahle je poslední?“

„Ano, prcku, už ve vlastním zájmu. Táta mi vyhrožoval výpraskem, ale na to si netroufne. Až budu v Sydney a nebudu muset s vámi žít pod jednou střechou, přestanu s tím. Ale teď k tomu tvému návštěvníkovi. Před pátou vyjdu ven a odchytím tvého ctitele. Přivedu ho na terasu a představím jako svého přítele…“

„Ale papá ví, kdo to je,“ namítla Vicky prudce.

„Samozřejmě, ale myslíš, že by před mátí přiznal, že u našeho posvátného stolu sedí nějaký zlatokop? Může to být docela legrace, když matka a Luisa nebudou mít tušení, s kým mají tu čest.“ Vicky si nebyla jistá, co si má o bratrově plánu myslet. Co asi řekne matka na Jonathanovo ošuntělé oblečení?

„Je na něm poznat, že nepatří k lepší společnosti. Kalhoty má dosti ošoupané.“

„No a? Dám mu na převlečení něco ze svého šatníku…“ Steven na sestru spiklenecky zamrkal. „Anebo je to stejný trpaslík jako Archibald Cumberland?“

Vicky se musela proti své vůli rozesmát. „To vůbec ne. Máte asi stejnou postavu.“ Steven zdědil stejně jako Vicky otcovu vysokou štíhlou postavu i jeho plavé vlasy.

Steven vrhl pohled na hodinky. „Nechceš se převléct? Máš ještě hodinku čas, než se tu objeví ten tvůj galán.“

Vicky se nemohla zbavit pocitu, že Steven to celé bere jako hru, zatímco pro ni to byla nanejvýš vážná záležitost.

„Nejsem si jistá, jestli Jonathan bude s námi tuhle frašku hrát. Má svoji hrdost, i když je jen zlatokop."

„Vyzkoušíme to! Já už mu vysvětlím, že je to jediná možnost, jak s námi usednout ke společnému stolu."

„Jenže on si myslí, že jsem ho pozvala otcovým jménem. Až se dozví, že jsem ho obelhala, udělá čelem vzad a zmizí."

„Sestřičko, jestli to udělá, tak mu na tobě ani za mák nezáleží. Znám nás muže. Když stojíme o nějakou ženu, vynaložíme nezměrné úsilí, abychom ji dostali."

„Ty se ale vyznáš! Jestlipak jsi to nezměrné úsilí už taky použil?" zažertovala Vicky, načež její bratr zrudl jako ředkvička.

„Ach, Vicky, nechtěj to ani vědět. Ano, je tu jedna žena, ale odpovídá otcovým představám o mé budoucí manželce stejně málo jako ten tvůj Jonathan. Proto pro tebe udělám, co bude v mé moci…" Prudce se zvedl s prázdnou sklenicí v ruce.

„Moment! Říkal jsi, že tři sklenky sneseš, aniž by si papá něčeho všiml. Takže brzdi!"

„Máš pravdu, ale musím promptně odstranit tento důkaz. Za chvilku tu všichni budou. Jsi připravená?"

Vicky přikývla. Při představě toho, co ji čeká, jí stále nebylo nejlépe, ale copak má na výběr? Zkoumavě si prohlédla svoje ustrojení. Má se opravdu převléci? Měla na sobě jednoduché světlé šaty. Vzpomněla si na Jonathanův odpor vůči naškrobeným spodničkám vznešených dam. Ne. Zůstane, jak je. Jen si vykartáčuje a přečeše vlasy.

Když stála před zrcadlem ve svém pokoji, všimla si, jak jí nápadně září oči. Její matka ji znala příliš dobře na to, aby nepojala podezření.

Krátce před pátou už všichni seděli na verandě. Vicky bušilo srdce až v krku.

„Kde zase je ten Steven?" hudroval otec. „To pořád ještě spí?"

„Ne, šel jen na procházku. Je mu dobře," odpověděla Vicky rychle a snažila se, aby se jí hlas nechvěl. Byla tak vzrušená, až měla strach, že ze sebe nevypraví ani slovo, až se tu ukáže

Jonathan. Celé tělo jí vibrovalo. Jak to jen ustojím? ptala se sama sebe. V tom okamžiku se objevil ve dveřích Steven následovaný Jonathanem. Vypadá skvěle, jako pán z lepší společnosti, projelo Vicky hlavou a dostala strach, že omdlí. V puse měla tak sucho, až se jí lepil jazyk na patro.

„Smím představit svého přítele Jonathana Bowla? Právě jsem ho potkal na procházce a pozval ho k nám na čaj," pronesl Steven s úsměvem.

Vicky se neodvážila pohlédnout směrem k Jonathanovi. Namísto toho vyslala pohled k otci, který při spatření Jonathana zesinal.

„Měli byste něco proti tomu, kdyby si s námi vypil čaj?" zeptal se Steven a pokynul plaše se tvářícímu Jonathanovi, aby přistoupil blíže.

„Jistěže ne, tvůj přítel je u nás vítaný," švitořila Anna a nabídla Jonathanovi místo. „Odkud znáte mého syna? Ještě nikdy o vás nemluvil," vyzvídala se zájmem.

„Pochází ze Sydney a bude se mnou studovat," odpověděl za něj Steven.

„Slyšíš, Samueli? Další budoucí právník. Těch není v těchto časech nikdy dost. Od té doby, co se tu našlo zlato, potuluje se po městě všelijaká pakáž."

Jonathan způsobně přikývl.

„Nabídněte si, prosím," pobídla Anna hosta a přistrčila k němu talíř s Maryinými výbornými zázvorovými sušenkami.

Vicky pozorovala koutkem oka otcovu reakci. Zdálo se, že bojuje sám se sebou, zda má té komedii učinit přítrž, anebo hrát tu hru s nimi. Musí počkat, jak se rozhodne. Teprve až bude zřejmé, že hraje s nimi, odváží se pohlédnout na Jonathana.

„Znáte snad Archibalda Cumberlanda, ředitele věznice?" otázala se Luisa zvědavě.

„Ne osobně, jen podle jména," odvětil Jonathan zastřeným hlasem.

Po té otázce se Vicky vrátila do života. Musí tomu tyátru učinit konec a vysvětlit příteli, jak ji mrzí, že se dopus-

tila chyby s předstíraným otcovým pozváním. Narovnala se a pohlédla na Jonathana. Polekala se jeho ztrápeného výrazu a zvedla se ze židle.

„Pane Bowle, smím vám ukázat naši překrásnou zahradu?“

„Sofie Viktorie!“ napomenula ji matka, ale Vicky na ni nedbala. Prosebně zírala na Jonathana. Oddechla si, když také vstal. „Bude mi potěšením, slečno Stewartová,“ řekl tiše a následoval Vicky do zahrady.

Když se dostali mimo zorné pole rodiny, Vicky se prudce zastavila a provinile na Jonathana pohlédla. „Je mi to tak strašně líto, že jsem tě sem vylákala pod falešnou záminkou. Měla jsem ale hrozný strach, že už se jinak nikdy neuvidíme.“ Do očí jí vhrkly slzy samým strachem, že jí Jonathan tu malou lest nepromine.

On ji ale něžně přivinul k sobě „Hned jsem ti přece říkal, že patříme do různých světů,“ zašeptal.

Vicky na něj pohlédla uslzenýma očima. „Copak můžu za to, že jsem dcerou soudce? To ale přece neznamená, že se už nesmíme vidět, že? A mít se rádi…“

„Kdo říká, že se jen tak lehko vzdám?“ pronesl něžně a pak ji odtáhl do stínu palmy a zavřel jí ústa polibkem.

Když se jejich rty po nekonečně dlouhé chvíli od sebe oddělily, odkašlal si. „Nemám ti to za zlé, ale už se nikdy nechci dostat do tak ponižující situace. Musím ovšem přiznat, že máš velmi milého bratra. Už se tam ale v žádném případě nebudu vracet. Neuniklo mi, jak mě tvůj otec probodává vzteklými pohledy.“

„Pak odejdu s tebou. A to hned!“ zvolala Vicky zoufale.

„Ne, nic takového. V pekle Ballaratu není místo pro dívku, jako jsi ty. Je to svět drsných mužů. Nejsou tam domy, jen stany. Ne, odejdu sám, ale vrátím se. Vrátím se jako boháč a pak se nebudu stydět požádat tvého otce o tvoji ruku, pokud o to stále budeš stát.“

Vicky se vnitřně zklidnila. Samozřejmě jí pukalo srdce z toho, že se musí se svým milým rozloučit, ale věděla, že je

to rozumné rozhodnutí. Nemělo smysl bouřit se a naříkat. Naopak, vložila do Jonathana svoji neotřesitelnou důvěru. Cosi v něm, jeho jedinečná osobnost, jeho hrdost a suverenita, ji tak očarovalo, že doufala, že tomu kouzlu už nikdy neunikne. Něco se s ní stalo, něco nádherného a zázračného, i když jejich společnému štěstí stojí v cestě tolik překážek…

„Dobře, můj drahý, budu na tebe čekat," prohlásila statečně a energicky si setřela z tváře slzu, aby dala najevo, že své odhodlání myslí vážně.

„Může to však trvat dlouho. Opravdu chceš vzít na sebe takový slib?"

„To si myslíš, že by mně čas mohl zabránit v tom, abych na tebe čekala? Teď máme únor a v prosinci mi bude osmnáct. Možná to zvládneš už do té doby. To by byl pro mě ten nejkrásnější dárek. Věřím v tebe a vím, že to dokážeš. Ale musíme si alespoň psát…"

Vicky se zarazila. Jak to ale zařídit? Jak znala svoje rodiče, určitě by jí všechny Jonathanovy dopisy zabavili. Pak se ale její tvář rozjasnila. Napadla jí Marta Cunninghamová, se kterou se seznámila na lodi do Sydney. I ona plula s rodinou do Austrálie, protože její otec získal místo ve vládě Nového Jižního Walesu. Marta byla při dlouhé plavbě její jedinou útěchou, neboť i ona byla nešťastná z toho, že musela opustit Londýn, kde se právě zamilovala. Na lodi se však našlo dost ctitelů, kteří soupeřili o její přízeň, i když Marta je nebrala nijak vážně. Vicky jí je nezáviděla, přesto tajně obdivovala uvolněné způsoby své nové přítelkyně. Ta přitom nebyla žádná vyslovená krasavice, ale nakažlivý smích té drobné osůbky s rudými kadeřemi a pihovatým obličejem si dovedl každého získat.

Vicky si s ní natolik dobře rozuměla, že při loučení v Sydney jim oběma tekly slzy. Od té doby si pravidelně psaly, na rozdíl od Vicky se však Marta ve své nové vlasti rychle znovu zamilovala a přestala toužit po návratu do Londýna. Jejím vyvoleným mezi četnými ctiteli byl mladý lékař. Prozradila Vicky v jednom dopise, že už se políbili. Toho muže bych si

na místě vzala, psala své kamarádce nadšeně. Vicky jí odpověděla, že si nic takového ani nechce představovat – jak polibek, tak svatbu. Nyní však hodlala Martu co nejdříve zasvětit do toho, že i v jejím životě se objevil mladý muž. Marta jistě nebude mít nic proti tomu, když použije její jméno. Rodičům nebude podezřelé, že Vicky dostává ze Sydney více pošty.

„Jakýpak nápad se zase vylíhl ve tvé hezké hlavičce? Vsadím se, že přemýšlíš, jak ti budu moci psát, protože poštu od Jonathana Bowla by tvoji rodiče nepochybně zabavili," zasmál se.

„Právě o tom jsem přemítala a našla jsem řešení!" Řekla mu, jak se jmenuje její přítelkyně, již nyní bude používat jako odesílatele svých dopisů z Ballaratu.

„Jsi nejen hezká, ale taky chytrá," prohlásil Jonathan s povzdechem a láskyplně ji pohladil po lících zardělých vzrušením. „Ale teď půjdu, dříve než tě rodina začne hledat ze strachu, že jsem tě unesl. Řekl bych, že tvůj otec ostatní mezitím vyjevil, kdo doopravdy jsem. Pozdravuj ode mne bratra. Je to bezva kluk. Pověz mu, že mu vrátím oblek, až se tu zase objevím. Možná nebude od věci cestovat v oděvu bohatého pána."

Naposledy se dlouze políbili a Jonathan zmizel v houští. Vicky zůstala dlouhou chvíli bez hnutí stát. Nyní už neměla důvod zadržovat slzy. Pak si ale odhodlaně otřela oči a vrátila se zpátky na terasu. Počítala s tím, že se jí na hlavu snese hromobití, ale bylo to ještě horší. Při jejím příchodu otec vyskočil a vlepil jí políček. Přijala ho však stoicky. Myšlenka na to, že se Jonathan jednoho dne vrátí a hrdě požádá o její ruku, jí propůjčovala přímo nadlidskou sílu.

„Jak jsi nám mohla udělat něco takového?" křičela na ni Anna. „Nějaký zlatokop u našeho stolu! Taková drzost!"

„Ovšemže zná Archibalda. Nejspíš už seděl v jeho věznici," rýpla si Luisa.

„Sofie Viktorie, okamžitě se odebereš do svého pokoje a vrátíš se, až se budeš ochotna náležitě omluvit za své skandální chování," přikázal jí otec. „A pak nám slíbíš, že toho muže už nikdy neuvidíš!"

Vicky se zvedla a beze slova se vzdálila. V jídelně potkala bratra, který si právě naléval z otcovy láhve whisky. Nijak jeho chování nekomentovala.

„Díky, žes nám pomohl. Utěšuje mě, že alespoň někdo v této rodině stojí na mojí straně."

Steven zamrkal zarudlýma očima. „Umíš si představit, sestřičko, kolik výhrůžek trestu mi ten čin vynesl ze strany našeho pana otce."

„Ach, ano, to si opravdu umím představit," odvětila Vicky slabým hlasem. „Jonathan tě nechává pozdravovat. Tvůj hezký oblek ti vynahradí, až sem přijde požádat o moji ruku."

„To je krásný sen, maličká. Ale otec ho vyžene z domu, i kdyby byl nejbohatší člověk Austrálie!" Vicky slyšela, jak se mu jazyk už těžko ohýbá. „Stevene, prosím!" Ukázala na sklenici v jeho ruce. „Tímhle všechno ještě zhoršuješ. Co myslíš, že tě čeká, až tě otec nachytá s tímhle?"

„Tu radost mu nedopřeju, protože za chvilinku zmizím."

„Jak to myslíš?" otázala se Vicky zděšeně.

„Žádný strach, uchýlím se jen k někomu, kdo mi rozumí. Zítra budu zase doma."

Vicky potlačila zvědavou otázku, kdo to asi je, protože odpověď tušila. Zřejmě to bude ta žena, kterou bratr předtím letmo zmínil.

V té chvíli mu trochu záviděla, že si může jen tak odejít a přenocovat někde ve městě. Jeho nikdo nepotrestá políčkem.

Se sklopenou hlavou se vydala ke svému pokoji. Cestou potkala vzlykající Mary. V tu chvíli zapomněla na svoje vlastní trápení. „Mary, co se ti stalo?"

Kuchařka jen stěží dokázala ze sebe vypravit pár slov. Vicky zachytila jen útržky jako „Richard" a „vrah". Vicky uchopila Mary pevně za ramena. „Mary, pověz mi konečně, co se stalo!"

Kuchařka se zhluboka nadechla. „Byl tu Richardův kolega. Dnes v noci se pokoušeli zatknout pár opilých zlatokopů, kteří tropili výtržnosti. Jeden z nich…" Pro pláč nedokázala větu dokončit.

Vicky netrpělivě přešlapovala z nohy na nohu. Co se stalo tak strašného, že je Mary úplně bez sebe? Objala ženu a soucitně ji hladila po vlasech.

Teprve po delší chvíli se Mary uklidnila natolik, aby byla schopná souvisle mluvit. „Jeden z nich měl u sebe nůž a zapíchl ho Richardovi přímo do srdce. Richard byl na místě mrtvý!“

Poté se Mary opřela o stěnu a svezla se k zemi. Oči měla napuchlé a obličej sinalý.

„Počkej, dojdu pro pomoc!“ V tom okamžiku Vicky zapomněla, co se před chvílí odehrálo na verandě, a vyřítila se ven.

„Otče, rychle, Richardovi se stala strašná věc! Někdo ho zabil! A Mary potřebuje pomoc!“

Rodiče i sestra ihned vyskočili ze židlí a rozběhli se do domu. Matka nabídla Mary ruku, aby jí pomohla na nohy, ale ta se nehýbala. Očividně byla v šoku, jen bez hnutí zírala na protější stěnu. Trvalo pak ještě několik týdnů, než byla opět schopná slova. Nemluvila a oblékala se do černé, barvy truchlící vdovy. Až do konce života tuto barvu neodložila. A jméno svého snoubence už ani jedinkrát nezmínila. To však v tomto okamžiku ještě nikdo netušil.

„Richarda zapíchl dnes v noci v přístavu nějaký zlatokop,“ vysvětlila Vicky chvějícím se hlasem své rodině. „Myslím, že bych měla běžet pro lékaře,“ navrhla neprodleně a otočila se, aby uskutečnila svůj záměr, ale vtom jí na rameno dopadla otcova ruka.

„Nikam nepůjdeš! Kdo ví, jestli na tebe někde poblíž nečíhá to pochybné individuum.“

„Neslyšelas? Jdi do svého pokoje. Máš domácí vězení!“ rozkřikla se na ni matka.

„Vidíš sama, čeho je ta pakáž schopná! Jsou to jen samí kriminálníci a vrazi!“ přidala se Luisa pohrdavě.

Vicky nedokázala pochopit, proč jí v této situaci připomínají Jonathanovu návštěvu, a dokonce jí brání přivést pomoc.

„Copak nevidíte, že Mary naléhavě potřebuje lékaře?“ namítla.

Než se nadála, přistála jí otcova dlaň na druhé tváři. „Jdi do svého pokoje! A ty, Luiso, pošli někoho pro doktora.“

Cestou do pokoje učinila Vicky závažné rozhodnutí. Už nikdy nebude vůči otci, matce a ani sestře upřímná. Navenek se přizpůsobí požadavkům svých rodičů, ale jen proto, že ví, že jednoho nepříliš vzdáleného dne odejde s Jonathanem Bowlem a už se nikdy nevrátí. Ne, už nemá žádnou rodinu, na kterou by musela brát ohledy! Nemá žádného otce! Ty dvě facky mu neprominu, co budu živa, běželo jí vztekle hlavou.

5

Od Jonathanovy neúspěšné návštěvy v domě Stewartů uplynuly tři měsíce. Vicky jednala důsledně dle svého předsevzetí. Navenek byla zdvořilá a poslušná. Dokonce když jí matka ráno s vítězným úsměvem oznámila, že je dnes večer navštíví Frederik Bradshaw, zachovala klidný výraz. Kdyby jen rodiče věděli, jak je mi to všechno lhostejné, říkala si, když se chystala uklidit k Mary do kuchyně před rozruchem, který nastal v souvislosti s tou návštěvou. Ten muž, považovaný za tak výbornou partii, byl pro ni vzduch. Prostě si ho nebude všímat. Vicky samozřejmě tušila, co je příčinou této slavnostní večeře. Archibald Cumberland zřejmě konečně požádal její sestru o ruku, neboť už několik dní se matka i sestra bez přestání potutelně usmívaly.

Na cestě do kuchyně vrhla toužebný pohled na toaletní stolek. Tam kladla služebná Jane došlou poštu, aby si každý mohl vybrat svůj dopis. Vicky zůstala bez dechu, když našla nejen jeden, ale dokonce dva dopisy od své přítelkyně Marty.

Vzala je do ruky jako nějakou vzácnou relikvii a přitiskla si je na prsa. Měla obrovské štěstí, že si poštu prohlížela jako první. Nechtěla ani pomyslet, co by se stalo, kdyby dopisy padly do otcových rukou. Dva dopisy ze Sydney v jeden den? Tohle by mu bylo určitě nápadné. Nenapadlo ji, že by listy od Jonathana a Marty, která jí psala často, mohly dorazit v jeden den. Srdce se jí rozbušilo. S dopisy v ruce se vydala pod svoji oblíbenou palmu. Koncem května bylo venku sice pořád ještě příjemně teplo, ale už ne tak horko, aby se před ním do zahrady schovávaly jedovaté zmije.

Celá rozdychtěná usedla do trávy. V levé ruce držela dopis od Marty Cunninghamové, v pravé od Jonathana. Byla to od oné únorové neděle teprve jeho druhá zpráva. V prvním listě ji ubezpečil, že svůj slib splní a že ji ze srdce miluje. Samozřejmě mu ihned odpověděla a upřímně mu vyjevila svoje city. Napsala mu i o svém předsevzetí a o tom, jak rodina věří, že se polepšila… Toužebně očekávala jeho odpověď, ale nyní si to čekání ráda ještě o chvilku prodlouží. Proto otevřela nejprve dopis své přítelkyně. K jejímu zklamání to tentokrát nebyla žádná osobní zpráva, nýbrž úhledným rukopisem napsaná pozvánka do Sydney na oslavu Martiných osmnáctých narozenin koncem listopadu. Marta měla narozeniny jen o pět dní dříve než ona. Přestože měla z pozvání radost, s úzkostí si říkala, zda bude v té době už Jonathan zpátky a požádá o její ruku… V této souvislosti si kladla otázku, co by se stalo, kdyby otec jeho žádost odmítl. Zůstala by jí jediná volba. Odejít s Jonathanem i proti vůli svých rodičů. Jak by na to ale reagoval Jonathan? Jak moc je pro něj důležité oženit se ve vší počestnosti?

Spěšně pozvánku odložila, když tu si všimla, že Marta připsala na zadní stranu i pár osobních slov.

Samozřejmě si můžeš s sebou přivést svého Jonathana, pokud se do té doby mraky rozplynou a okolnosti vyjasní… S láskou Marta.

Marta Cunninghamová byla v této komplikované záležitosti Vickyinou jedinou důvěrnicí. Ale jakkoli své přítelkyni přála její štěstí a stále znovu vyjadřovala naději, že Vickyin otec dá souhlas se sňatkem, až se Jonathan vrátí ze zlatých polí jako boháč, vůbec nebyla nakloněna jejím plánům na útěk. Ovšem lehko se jí radilo, když byla sama v úplně jiné situaci. Její nápadník byl vážený lékař, a tudíž pro její rodiče velmi dobrá partie.

Zpočátku se Vicky bavila o své situaci s bratrem, ale ten stále více ztrácel o její život zájem. Vicky tušila, kde svými myšlenkami prodlévá. Jednak u alkoholu a jednak u té dívky z přístavu. Když pak otec zjistil, že Steven má poměr s prodejnou dívkou, rozpoutalo se doma peklo. Samuel neprodleně odeslal svého potomka ještě pár měsíců před začátkem studia do Sydney a ubytoval ho u svého známého, rovněž soudce, který sám měl dva syny ve Stevenově věku a věděl o jeho eskapádách. Její bratr tam byl pod přísným dozorem, jak se Vicky dozvěděla z jediného dopisu, který jí napsal. Bylo jí Stevena líto, ale na druhou stranu doufala, že ho přísný soudce odnaučí jeho závislosti na alkoholu.

Nyní už ale Vicky otevřela s bušícím srdcem Jonathanův dopis.

Můj anděli,

žiju tady v pekle. Neumíš si představit, co se tu odehrává. Bydlíme natěsnaní ve stanech na břehu řeky, samí zarostlí, nemytí, drsní chlapi, kterým v očích plane touha po zlatě. Samozřejmě bych nechtěl sdílet předsudek tvého otce ohledně zlatokopů, ale velmi dobře chápu, že požíváme tuto pověst. Násilí je tu na denním pořádku. Každý den dochází ke rvačkám. Většinou jde o nálezy zlata. Kolik přátelství se tady v Ballaratu rozpadlo, protože se kamarádi začali navzájem obviňovat z podvodu.

Každý den jsme až pozdě do noci u řeky, po kolena ve vodě, a snažíme se najít zlato. Zatím mi štěstí bohužel nepřálo, ale

nedělej si starosti, miláčku, neboť vím, že najdu velký zlatý nuget, který mi umožní budoucnost váženého obchodníka.

Osídlení se tu každým dnem rozrůstá. Na hlavní ulici rostou nové domy. Jsou zde už dva hotely a různé obchody. V hospodě ale dochází denně k ošklivým bitkám. Často i s okolními farmáři, kteří se cítí ohroženi naší přítomností na svých pozemcích. Kromě toho se stále zpřísňují zákony. Téměř denně probíhají razie, které mají ověřit, zda vlastníme licence. A denně přicházejí noví zlatokopové, kteří si stejně jako já slibují, že se stane zázrak. Nikdo si neumí představit, jak těžká je to práce. Stojíme jeden vedle druhého v ledově studené vodě, prohrabujeme říční dno a odhazujeme kameny. Přesto se nám večer v našich mozolnatých dlaních drolí jen trochu zlatého prachu. Každý z nás samozřejmě doufá, že jednoho dne objeví valoun, který mu změní život.

Slíbil jsem ti, že se vrátím na tvoje osmnácté narozeniny. Sním o tom každičkou noc. Ale nejen o tom, ale také o tvých měkkých rtech, o tvém sladkém úsměvu a o tvých srdečných způsobech. Neumím si představit nic krásnějšího než život s tebou. Ta myšlenka mi dává křídla, když v noci na smrt znavený padnu na lůžko.

Je od tebe velmi rozumné, že své rodině nezavdáváš žádnou příležitost ke kritice. I tak bude asi obtížné přesvědčit tvého otce, aby souhlasil s naším sňatkem. Ach, drahá, jak toužebně očekávám ten den, kdy se staneš mojí ženou. Je tu pár chlapů, se kterými dobře vycházím. Dělají si ze mě legraci, protože je nikdy nedoprovázím do saloonu v Ballaratu, kde na stolech tancují polonahé ženy, nabízející za příslušný obnos svoje služby.

Je mi líto, že tvůj otec poslal tvého bratra do Sydney. Ale snad mu to pomůže zbavit se návyku na alkohol, ten ďáblův vynález. I ten tu, jak si asi umíš představit, teče proudem. Promiň, že ti píšu páté přes deváté, ale jsem večer vždy nekonečně vyčerpaný.

Už brzy navždy tvůj
Jonathan

Když si Vicky několikrát po sobě dopis nahlas přečetla, přitiskla si ho pevně k srdci a vyrazila ze sebe dlouhý povzdech. „Ach, můj milý, musíš mít štěstí, musíš, musíš, musíš!“ mumlala.

„Vicky! Kde jsi?“ Matčin hlas ji vytrhl z myšlenek. Vicky vyskočila a vzala oba dopisy do jedné ruky. Bohužel neměla kapsy, do kterých by mohla podezřelé listy zastrčit. Musí jen doufat, že matka neodhalí, že dostala hned dva dopisy.

Anna už stála na terase ve svých nejlepších šatech. Vypadá úchvatně, pomyslela si Vicky, tak mladě, že by opravdu mohla být pokládána za Luisinu sestru. Matka jen zářila a tváře měla zrůžovělé. Nyní už neměla Vicky nejmenších pochyb o tom, že se dnes v domě Stewartových budou slavit zásnuby. Kdypak jí to asi chtějí sdělit? To, že ji Luisa do té noviny nezasvětila, ji nepřekvapovalo, protože se spolu moc nebavily. Ze strany Vicky se jednalo o bezpečnostní opatření, neboť Luisino přezíravé chování by ji mohlo vyprovokovat k tomu, že by zapomněla na své pokorné vystupování. A byl tu ještě jeden důvod, proč bylo jen dobře, že jí Luisa tu šťastnou novinu ještě nezvěstovala. Vicky by totiž nemohla zaručit, že by si nechala pro sebe, co si o Archibaldu Cumberlandovi myslí.

Když k ní matka přistoupila s rozpřaženými pažemi a přitiskla ji k sobě, poznala Vicky, že nastal okamžik, kdy jí bude ta zpráva oficiálně sdělena. „Obleč si svoje nejkrásnější šaty, dítě, dnes budeme slavit něco velkého.“ Anna spiklenecky ztlumila hlas. „Jen si představ, náš drahý Archibald požádal Luisu při jejich poslední procházce o ruku. Dnes se zasnoubí.“

Vicky věnovala matce falešný úsměv. „Ach, tak proto se dnes koná slavnostní večeře, na kterou jsi pozvala i pana Bradshawa.“

Matka se zachichotala. „Nu, kdo ví, možná bude v našem domě brzy druhá nevěsta. Ukaž se mu ze své nejlepší stránky, děvenko. Všechny dámy v Melbourne leží našemu nejobletovanějšímu adeptu na ženitbu u nohou. Ale zatím se žádné z nich nepodařilo dobýt jeho srdce. Takže se snaž. Ne-

bylo by krásné, kdyby se obě moje dcery provdaly zároveň?“ povzdechla si toužebně. Pak si Vicky kriticky prohlédla od hlavy až k patě. „Dnes by sis mohla obléct ty krásné růžové šaty s kanýry, co říkáš?“

Vicky se už už chystala bouřlivě protestovat, ale včas si připomněla, že má hrát způsobnou dcerušku. Horlivě přikývla a zrovna chtěla udělat čelem vzad, když si matka všimla listů v její ruce.

„Ale, tolik pošty? Kdopak ti to píše? Marta? Teta Charlotta?“ A už jí matka jeden z listů odebrala. Vicky se rozbušilo srdce a v duchu se modlila, aby to byl ten správný dopis. Napjatě sledovala, jak si matka čte jméno odesílatele.

„Ach, pošta od tvé věrné přítelkyně.“ Aniž se Vicky dovolila, vytáhla dopis z obálky a četla si pozvánku na oslavu Martiných osmnáctých narozenin. Vicky si oddechla. Byl to ten správný dopis! Matka reagovala nadšeně. „To je ale úžasná příležitost cestovat do Sydney. Samozřejmě tě doprovodím.“

„Vždyť ani nevím, jestli tam pojedu,“ namítla Vicky mrzutě. Nemohla matce říct, že v prosinci možná už bude patřit Jonathanovi a nebude spadat pod matčino opatrovnictví.

„Přece si nenecháš ujít tak krásnou oslavu!“ zvolala matka rozhorleně.

„Je to až za dlouho a já mám přece krátce nato taky narozeniny. Třeba budu chtít taky pořádat oslavu,“ odporovala medovým hlasem.

Na tento argument matka slyšela. „Ale ovšem, děvenko, měli bychom ti uspořádat velkou slavnost.“ Její pohled putoval nyní k Jonathanovu dopisu, který Vicky pevně svírala v ruce. „A od koho je tenhle? Od tety Charlotty?“

Vicky horlivě přikývla, odhodlaná nevydat tento list ze svého železného sevření. Matka se naštěstí jejího druhého dopisu nepokusila zmocnit. Vicky matce Martin dopis rázně odebrala.

„Musím se teď převléct,“ oznámila a obrátila se k odchodu. Stejně jí připadalo zvláštní, že matka čte bez zábran její poštu. Musí být v budoucnu ještě opatrnější a dorazit ke stolku s poš-

tou jako první. Možná bych mohla Jane požádat, aby mi moje dopisy raději předávala osobně, přemítala.

Neměla vlastně vůbec chuť navlékat na sebe růžové šaty s kanýry, ale poslušně splnila matčino přání. Když se v nich otočila před zrcadlem, zdálo se jí, že vypadá příšerně. Šaty se vůbec nehodily k rozmrzelému obličeji, který na ni hleděl ze zrcadla. Pokusila se o úsměv, ale vyšel jí jen pokřivený úšklebek.

Nejraději by se večeře nezúčastnila, ale nemohla si dovolit popudit proti sobě rodiče. Naopak, musí je ukolébat v jistotě, že je ta nejposlušnější a nejroztomilejší dcerunka z celého Melbourne. Konečně se jí podařilo vykouzlit úsměv, který by o tom měl každého bez výjimky přesvědčit.

6

Vicky sešla dolů právě v okamžiku, kdy jejich služebná Jane otevírala dveře Frederiku Bradshawovi. Jeho zjev přesně odpovídal popisu, který jí o zámožném vdovci podaly matka a sestra. Byl vysoký a působil statně. Pod večerním oblekem z drahé látky tušila Vicky svalnaté tělo. Z jeho hnědých očí čišel smutek. Božíčku, vypadá, jako by se nikdy nesmál, pomyslela si Vicky. Truchlí ještě nad ztrátou své manželky, anebo je to stálý rys jeho charakteru? Proti její vůli jí jeho melancholické, ale zároveň jemné a přemýšlivé vyzařování připadalo velmi přitažlivé, zvláště v kontrastu s jeho celkovou mužností. Přestože si Vicky umínila, že bude toho muže trestat nevšímavostí, probouzel v ní jisté sympatie. Ale ne, nemůžu ho ani vystát! pomyslela si vzdorovitě. V tom okamžiku se jejich pohledy setkaly. Frederik Bradshaw se zdál být jejím zjevem neméně ohromen než ona tím jeho. Zdálo se,

že to, co vidí, se mu líbí. Přistoupil k Vicky a podával jí formálně ruku, ale ona schovala ruce za zády a chladně jej vyzvala, aby ji následoval. Když společně vstoupili do jídelny, upřely se k nim všechny pohledy. Matka vypadá, jako by samým štěstím měla puknout, říkala si Vicky a kradmo koukla na Frederika. Jestlipak tuší, že byl do domu Stewartů pozván proto, aby mu její matka nabídla svoji dceru? Nejspíš je mu jasné, proč je ve všech melbournských domech, kde mají dcery na vdávání, tak žádaným hostem. Dokonce i Luisa s nadšením zírala na nově příchozího, než ho s přehnanou srdečností pozdravila. Když však Vicky chtěla usednout vedle ní, odehnala ji. „Tohle místo je pro Archibalda!“ připomněla.

„Sedni si vedle pana Bradshawa, miláčku,“ vyzvala ji matka sladce a málem ji na volné místo vedle jejich hosta dostrkala. Vicky bylo matčino chování na výsost trapné. Ten chlap si musí myslet, že Vicky má na něho políčeno. Bez přemýšlení se k němu naklonila a pošeptala mu: „Musíte si v Melbourne připadat jako na dobytčím trhu. Se mnou si ale nemusíte dělat starosti, já manžela nehledám.“

Ten šepot jí vynesl matčin káravý pohled, ale také náznak úsměvu na Bradshawově tváři. Naklonil se k ní a pošeptal jí: „Tak to je škoda, vaše společnost by pro mě na rozdíl od mnoha jiných mladých dam mohla být velmi zábavná.“

To, co řekl, bylo vlastně velmi milé a taky to mile podal, ale Vicky byla zkrátka rozhodnutá, že ho nebude mít ráda.

Zatvářila se pohoršeně. „To vždycky hned skládáte úplně cizím dámám takové komplimenty? U mne s nimi nepochodíte,“ prohlásila rozhodně a nahlas, což jí vyneslo napomenutí pro změnu od otce.

„Milý pane soudce, neplísněte svoji dceru, byla to moje vina. Má pravdu, muž by neměl ženu hned zasypávat lichotkami. Vždyť se ani neznáme. Příliš milí muži nemají u španilých dam nejmenší šanci!“ Hlasitě se od srdce rozesmál. Vicky měla co dělat, aby se k němu nepřidala, už proto, že zbytek rodiny na něho nechápavě hleděl.